

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

28. ČÍSLO / XXIII. ROČNÍK

12 Kč • 0,55 €

12. ČERVENCE 2015

Z obsahu:

**Rodina: Zranění
(Mt 18,2-6)**

Katecheze Svatého otce
Františka při generální
audienci 24. června 2015
- strana 2 -

Svatý Jan Qualbert

Dr. Johannes Gamperl
- strana 4 -

**Život podle Mariina vzoru
a mariánský život v Marii
kvůli Marii (10)**

Michael od sv. Augustina
- strana 5 -

**Šams, malá muslimka
z Bagdádu - uzdravena
svatým Šarbelem**

Jean Claude
a Geneviève Antakli
- strana 6 -

**Celosvětová vlna tsunami
pronásledování křesťanů**

Mons. Andreas Laun
- strana 8 -

**Papežská rada pro rodinu
podpořila manifestaci
proti genderové výchově**

- strana 9 -

**Vychovávat v duchu
sv. Dona Boska (1)**

Jakub Václav
Zentner FSSP
- strana 10 -

**Pozůstalým začala
v Olomouci pomáhat
nová poradna**

- strana 13 -

*Přicházejme ke Kristovu kříži
a čerpejme zde sílu
pro snášení utrpení ve svém životě.*

*Ježíš čeká, až k němu přijdeme,
často však marně...*

Rodina: Zranění (Mt 18,2-6)

Katecheze Svatého otce Františka při generální audienci
24. června 2015 na náměstí Sv. Petra v Římě

Drazí bratři a sestry, dobrý den! V posledních katechezích jsme mluvili o rodině, která prožívá křehkost lidství, chudobu, nemoc a smrt. Dnes budeme přemýšlet o zraněních, která vznikají v rámci rodinného soužití. To znamená, když si lidé ubližují v rodině samotné. To je to nejošklivější!

Dobře víme, že v žádné rodinné historii nechybějí chvíle, ve kterých je důvěrnost těch nejdražších citů poškozena jednáním jejich členů. Slovy, skutky a opomenutími(!), jež místo aby lásku vyjadřovaly, zpronevěřují ji nebo – ještě hůře – urážejí. Jsou-li tato dosud napravitelná zranění přehlížena, zhoršují se a stanou se neomaleností, zlostí a pohrdáním. A v tomto bodě se mohou stát hlubokými roztržkami, které manžela a manželku rozdělí a přimějí je hledat porozumění,

podporu a útěchu jinde. Často však tato „podpora“ nemá na mysli dobro rodiny!

Vyprázdňování manželské lásky vnáší do vztahů zášť. A často se tato dezintegrace sesune na děti. Ano, děti. Chtěl bych se u tohoto bodu trochu pozastavit. Navzdory naší zdánlivě rozvinuté senzibilitě a všem našim rafinovaným psychologickým analýzám se ptám, zda nejsme necitliví vůči zraněním dětské duše. Čím větší je snaha kompenzovat dárky a sladkostmi, tím více se ztrácí cit pro bolestnější a hlubší rány duše. Mluvíme mnoho o poruchách chování, psychickém zdraví, dětském pohodlí, úzkosti rodičů a dětí. Víme však ještě, co je to rána na duši? Vnímáme tu obrovskou tíhu, která drtí dětskou duši v rodinách, kde se k sobě chovají špatně a ubližují si až do té míry, že zlomí svazek manželské lásky? Když dospělí ztratí hla-

vu, když každý myslí pouze na sebe, když si tatínek a maminka ubližují, duše dětí velice trpí, zakoušejí zoufalství. A jsou to rány, které je poznamenají na celý život.

V rodině je všechno propojeno. Je-li tvoje duše v určitém bodě raněna, nakaží se všichni. A když muž a žena, kteří se rozhodli být „jedno tělo“ a tvořit rodinu, utkvěle přemýšlejí o svých nárocích na svobodu a spokojenost, postihuje tato deformace srdce a život dětí. Často se děti schovávají, aby v samotě plakaly. Toto musíme dobře pochopit. Manžel a manželka jsou jedno tělo. Avšak jejich děti jsou tělem z jejich těla. Pomyslíme-li na tvrdost, s níž Ježíš napomíná dospělé, aby nepohoršovali maličké, jak jsme slyšeli v dnešním evangeliu, můžeme lépe chápat i jeho slova o závažné odpovědnosti střežit manželský svazek, který je počátkem lidské rodiny (srov. Mt 19,6-9). Když se muž a žena stanou jedním tělem, od rážejí se všechny rány a zanedbání tatínka a maminky na živém těle dětí.

Dokončení na str. 12

Koho Bůh miluje, toho křížkem navštěvuje. Tato stará lidová moudrost odráží biblickou pravdu: Ježíš předpověděl utrpení v životě člověka, dokonce i pronásledování svých věrných. Každý křesťan musí počítat s ďáblou snahou o ukoristění duše, ve které žije Bůh. To může vést až k pronásledování a jeho hrůzným důsledkům. (str. 8-9) Ale máme naději, že Bůh i v konkrétních situacích nakonec zvítězí: kdy přesně a jak, nevíme. Je však zřejmé, že máme čas utrpení využít k našemu prohloubení víry v Boha Všemohoucího, jehož Prozřetelnost ví nejlépe, co je pro spásu naší duše potřeba. Vždyť přece víme z dějin spásy, kolikrát a jak velkolepě Bůh zvítězil! Ale také víme, že bylo potřeba modlitby, obrácení, bezmezná důvěry v Boží moc... A že velkou oporou a záchránkyní je Panna Maria.

Důležité je, abychom při všem tom zlém, co ďábel ve světě působí, mysleli na naše děti, které jsou často nejen uváděny ve zmatek (intelektuální, vlastní identity, duchovní...), ale také trpí fyzicky a – co je úplně nejhorší – duševně. Veškeré utrpení dětí, vzato do důsledku, má základ

Editorial

v egoismu dospělých. Ať už jde o fyzické či psychické následky válek (str. 6-7), nebo o deformující život v rodině v krizi (str. 2), či snad genderovou „převýchovu“ (str. 9), vždy je to výsledek lidské pýchy – nás dospělých! Otázka pro křesťana nezní: „Myslím na budoucnost svých dětí?“ (o tom není zřejmě pochyb), ale spíše: „Dělám vše pro budoucnost svých dětí?“ Slovem „vše“ nelze rozumět „něco“ – tedy jen část toho, co ve skutečnosti mohou. Ale je třeba chápat plný význam slova „vše“ – více už opravdu udělat nemohu. Na těchto pár řádcích nemůžeme rozebírat podrobněji, co všechno ještě můžeme, a kde máme své osobní limity – to si musíme probrat ve svědomí každý sám (podnětů bylo i na stránkách Světla již dost). Přece však jeden podstatný podnět nyní zdůrazníme – tentokrát ze života sv. Jana Qualberta: jdeme pod Kristův kříž. (str. 4) Otevřené srdce pod křížem najde odpovědi na své otázky a problémy. Může nám to v dnešní přetechizované

době připadat poněkud romantické, ale zkušenost víry ukazuje teologickou pravdu v praxi: Jen v kříži je spása!

Kdo myslí na své děti a hledá správný způsob výchovy, měl by se inspirovat výchovnými metodami sv. Dona Boska. Bliží se srpnové 200. výročí jeho narození, a tak našim čtenářům nabízíme na pokračování podrobnou studii o jeho výchovném „systému“. (str. 10-12) V době, kdy ďábel vytlačuje křesťanskou výchovu na okraj (a Bohu díky, že se mu to ne vždy daří!), je to vhodné připomenutí základů výchovy postavené na katolické víře v Boha. Není vedena násilím, ale je plná lásky, a přitom neměnné pravdy a krásy ctnosti.

Přes veškeré utrpení a těžkosti doby nezapomeňme, že jsme Bohem vyvoleni ještě před stvořením světa. (srov. Ef 1,4) Tato víra nás opravňuje myslet i na konečné Boží vítězství, na němž máme mít účast. Kež je nám v úsilí o náš nutný podíl na něm věrnou průvodkyní a pomocnicí Panna Maria, nad níž není vznešenější a dokonalejší Boží stvoření! (str. 5)

Daniel Dehner

Pro skupinu Ježíšových vyvolaných učedníků dnes nadchází významný den. Nesmíš si nechat ujít příležitost být svědkem, jak je poprvé rozesílá, aby hlásali jako on jeho poselství. Není jich mnoho, jen šest dvojic. Jestliže pocítíš touhu rozšířit jejich počet, můžeš se nyní poučit, jaká je cena takové pocty.

Ježíšův božský pohled vidí jasně celou hloubku lidské nouze, kterou jeho národu způsobuje nečistý duch, proniká až k samé podstatě všeho lidského utrpení, vnímá zřetelně bolest strádajících duší. Proto potřebuje pomocníky. Srdce božského Spasitele, plné soucitu a lásky, chce co nejvíce urychlit tu toužebnou chvíli, kdy se jeho spása přiblíží k těm, kdo se ho bojí, kdy v této zemi bude přebývat jeho sláva, setkají se milosrdenství a věrnost a spravedlnost s pokojem si dají políbení.⁽¹⁾ Zvolil k tomu cestu své velkodušnosti. Když našel mezi lidmi první nadšence, kteří všechno opustili a šli za ním, učinil z nich své posly a rozešle je na všechny strany, aby jeho jménem hlásali radostnou novinu.

Prohlédni si tuto skupinu a připomeň si, kdo jsou tito muži. Byli to docela prostí rybáři. Všimni si, s jakou přesvědčující ochotou a prostotou se ujímají svého zcela nečekaného a nového poslání. Neslyšíš nikoho z nich, že by namítal: *Nebyl jsem prorok ani prorocký žák, zabýval jsem se rybolovem*. Nevymlouvají se, že to ještě nikdy nedělali, že nejsou žádní řečníci, že nikdy neuzdravovali ani nevyháněli zlého ducha. Jsou připraveni s důvěrou vykročit a dělat to, čeho zatím byli svědky, tak jak to viděli u svého Mistra. Půjdou štědře rozdávat z jeho dobrodiní. Ta krátká doba, kterou zatím prožili s Ježíšem, jim stačila k tomu, aby sami prožili a pocítili, jak velice je takové služby lidem zapotřebí. Nejdou opakovat nějaké naučené fráze, budou hlásat jen to, co přináší z Boží štědrosti všem lidem: radostnou novinu, že se přiblížilo vytožené Boží království, ve kterém se každému, kdo má dobrou vůli, může dostat odpuštění a pravé svobody.

Že by Pánu už nestačila jeho všemohoucnost, když potřebuje někoho, kdo by mu byl nápomocen? Ve skutečnosti právě tím osvědčuje velikost své moci, když může na ní dát podíl obětavým dobrovolníkům, kteří přijali jeho pozvání a jsou připraveni dát se mu zcela k dispozici tím, že

Boží spolupracovníci

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešní neděle

Vyšli a volali k pokání.

mu bezmezně důvěřují. Je však na svou všemohoucnost žárlivý a nedá z ní nikomu, kdo by chtěl sám sobě připisovat její plody. Kdyby se měla stát pokrmem pro lidskou pýchu a domýšlivost, nesloužila by jeho království, ale říši Protivníka.

Do boje proti moci a vládě nečistého ducha není možno vytáhnout jen s lidskou silou. Kdyby tomu tak bylo, nemusel Boží Syn sestoupit na tuto zem. Rozhodné křížové tažení proti Zlému je možné jen s ním a v jeho jménu, ve kterém je všechna síla a moc. Proto také ty, které posílá, vybavuje nejdříve svou mocí, aby podobně jako on dělali divy a znamení, které mají jen jediný smysl: přemáhat zlo a sloužit dobru. Nejsou tedy posláni, aby vyvolávali senzace, ohromovali kouzly a čáry, nýbrž mají obnovovat porušený řád a znovu dělat místo utiskovanému dobru.

Povolání, které na sebe přijali, když před časem uposlechli Pánovo pozvání, dostává nyní naplnění, které tehdy nemohli tušit. Vidí nyní ve zcela novém světle, jak to bylo dobré, že opustili všechno a šli za Mistrem, který jim slíbil, že z nich učiní *rybáře lidí*.⁽²⁾ Jeho překvapující pozvání je tehdy tak nadchlo, že se vůbec nestarali a neptali, co s nimi bude, kde budou bydlet, co budou jíst. Nyní jim Ježíš znovu zdůrazňuje, aby tak jako tehdy mysleli jen na svého Pána a Mistra a také nyní měli na zřeteli jen posláni, které jim svěřuje. Jestliže jim dosud nikdy nic potřebného nechybělo, nezůstanou nezaopatření ani při svém apoštolském putování. Kdo vstoupí bezvýhradně do Božích služeb, toho Bůh již v zájmu této služby nikdy nenechá na holičkách. To, co si odřekne na osobním pohodlí a dobrém bydlení, to mu plně vynahradí potěšení ze služby lásky, která má tu moc přemáhat u strádajících jejich bolest, smutek, strach a hřích a vracet do jejich srdce radost, která tam od počátku patří.

Právě díky tomu, že opustili všechno, mohou tito první Ježíšovi vyslanci kdykoliv bez velkých příprav a bez starostí

Liturgická čtení

1. čtení – Am 7,12-15

Amasjáh, kněz v Betelu, řekl Amosovi: „Vidoucí, seber se a uteč do judské země, tam se živ a tam prorokuj! V Betelu už prorokovat nesmíš, neboť zde je králova svatyně a říšský chrám.“ Amos odpověděl Amasjáhovi: „Nebyl jsem prorok ani prorocký učedník, byl jsem pastýř a pěstitel smokvoni. Hospodin mě vzal od stáda a řekl mi: „Jdi a prorokuj mému izraelskému lidu!““

2. čtení – Ef 1,3-14

Bud' pochválen Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista, který nás zahrnul z nebe rozmanitými duchovními dary, protože jsme spojeni s Kristem. Vždyť v něm si nás vyvolil ještě před stvořením světa, abychom byli před ním svatí a neposkvrnění; v lásce nás ze svého svobodného rozhodnutí předurčil, abychom byli přijati za jeho děti skrze Ježíše Krista. To proto, aby se vzdávala

Dokončení na str. 5

a problémů odejít na misie. Prokazují tak pohotovou službu nejen těm, které jdou zachraňovat z nemoci a otroctví, ale také sami sobě. Vstupují tak do školy, ve které se naučí opustit poslední vážnou a největší zábranu, která jim ještě zbývá: sama sebe. Vyprošuj odcházejícím požehnání a pomoc Ducha Svatého, aby na své cestě nepotkávali ty nešťastníky, kteří je nepřijmou, protože je nechtějí slyšet.

Boží Syn osaměl. Využij té příležitosti a děkuj mu z celého srdce za jeho dar, že umožnil nám hříšným lidem, které si vyvolil už před stvořením světa, aby nám dal poznat tajemství svého záměru a svého milostivého rozhodnutí, že nám nabízí možnost aktivního podílu na jeho božském díle, aby se usídlila jeho velebnost v naší zemi. Když jsi poznal, jakou oběť a velkodušnost to vyžaduje, můžeš lépe pochopit, proč je tak málo pravých apoštolů a jak je potřebné prosit za nové dělníky. Nyní však také chápeš, čeho je třeba k tvému uzdravení, abys nepřijal nadarmo slovo pravdy a radostnou zvěst o své spáse.

Pane, pomoz mi naplnit všechno, k čemu jsi mě povolal ještě před stvořením světa.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Žalm 85,10-11; ⁽²⁾ srov. Mt 4,19

Svatý Jan Qualbert (kolem 995–1073)

Ve stejné době jako svatý Romuald, zakladatel kamaldulských mnichů, žil jiný slavný zakladatel řádu, svatý Jan Qualbert, který se stal zakladatelem valombroských.

Příběh tohoto svatého opata poustevníků začíná zázrakem jeho obrácení. A o tom bych chtěl vyprávět nejdříve, a to slovy svatého Jana Kapistrána, jak o něm v jednom ze svých velkolepých kázání promlouval. V tom se promíchaly vyšší pravdy s tím, co se vlastně stalo.

Takže: Ve Florencii žil jeden šlechtic, jehož starší bratr byl rytíř. Ten pán měl ale sluhu, který mu zabil bratra, vzal si jeho koně a všechno, co měl, a šel pryč. Protože pán chtěl svého bratra pomstít, hledal vraha, ale nenašel ho. Když jednou o Velkém pátku chtěl jít nahoru do benediktinského kláštera, kde je pohřben svatý mučedník Minias (San Miniato), šel úvozovou cestou. A tady narazil nečekaně na hledaného. Zděšený sluha padl před mladým šlechticem na kolena a prosil ho o milost. Ten ale řekl: „Ne, ty jsi zabil mého bratra, tak musíš také zemřít. Ale já si nechci svoje ruce potřísnit tvoji krví. Předám tě soudci, ten ať tě soudí jako vraha.“

Ve svém smrtelném strachu sluha mluvil: „Ach ne, milý pane, prosím vás, pojdte se mnou nahoru do kláštera. Tam visí kříž. Když vám kříž dá znamení, udělejte podle své vůle.“ Tu pán řekl: „Zdá se mi, že jsi mezitím přišel mezi kazatele. Dobrá, pojd' tedy se mnou!“ Když přišli do kostela mnichů, vyhledali kříž namalovaný na desce, před něj si oba klekli. A mladý šlechtic mluvil: „Můj Pane Ježíši Kriste, jestliže mám vrahovi odpustit, dej mi znamení!“ Tu se naklonil namalovaný kříž k němu a mnoho lidí, kteří byli na pobožnosti v kostele, to vidělo. Otřesen objal pán toho služebníka, vzal ho do náručí a řekl: „Pokoj s tebou, milý bratře.“ Pak šli oba do kláštera a prosili opata o přijetí.

Jeden z nich se stal svatým a jmenuje se Jan Qualbert, jehož památku od roku 1679 církev slaví 12. července. Jan se narodil v rodině Qualberti okolo roku 995 ve Florencii. Až do svého obrácení vedl světský život a oddával se lehkomyšlným radovánkám. Potom ho ale Bůh uchopil

popsaným zážitkem, úplně se obrátil a odvrátil se od světa.

Když poprosil o přijetí k benediktinům, požadoval opat, který jeho život znal, od něho rok na zkoušku, přičemž se zúčastňoval ve světském oblečení cvičení mnichů. Když se jeho otec plný smutku, že teď měl ztratit druhého syna, obo-

„Láska je zřídlem, z něhož vyvěrají všechny ostatní ctnosti. Je základem, na kterém rostou všechny větve dobrých skutků. K lásce napomáhá svornost podrobující se vůli jiné osoby.“

(sv. Jan Qualbert)

řil na klášter, aby ho násilím přivedl zpět, utekl Jan do kostela. U oltáře na sebe položil obnošenou kutnu jednoho bratra a ostříhal si sám za přítomnosti mnichů vlasy na znamení svého nezměnitelného rozhodnutí. Tu se musel otec podvolit a dal mu své požehnání. To se stalo roku 1013. Qualbert podrobil teď své smysly bdění, postu a modlitbám a podřídil svoji vůli nejprísnější poslušnosti. Podařilo se mu osvojit si mnišské ctnosti v tak krátké době, že ho mniši po smrti svého opata zvolili za jeho nástupce. Ale on se cítil pro to nehoden.

Protože se mu pod novým opatem klášterní život nezdál být dosti přísný, vydal

se Qualbert okolo roku 1030 do samoty „Údolí stínu“, východně od Florencie, které bylo později pojmenováno na Vallombrosa. Tady založil se dvěma poustevníky řád „šedých otců“, kteří žili podle řehole svatého Benedikta, ale jako poustevníci. Brzy k nim přišlo mnoho žáků. Dříve než je přijal, požadoval od nich Qualbert tvrdé zkoušky sebezáporu. Tak nechával novice po delší dobu pást prasata a čistit stáje vlastníma rukama.

Před složením slibů museli po tři dny a noci ležet nepřetržitě polozeni na zemi a uvažovat o utrpení Krista. Jak mírný byl světec ve svém srdci, tak přísně dbal na klášterní kázeň. Zakazoval svým mnichům každou praktickou činnost, která patřila jenom laickým bratrům. On sám se ale nikdy nepovyšoval nad své bratry a sloužil Bohu ve vši pokoře stejně jako oni. Ano, lid říkával, že kdo chce vědět, kdo je ve Vallombrose opatem, měl by chtít vidět toho, kdo z mnichů je nejpokornější, nejtrpělivější a nejzbožnější. Považoval se za nehodného přijmout svěcení a zůstal po celý život laikem.

Bůh seslal na něho také rozličná utrpení. Tak byl stále nemocný a přitahoval na sebe svoji převelikou horlivostí mnoho nepřátel, z nichž jeden mu dokonce usiloval o život. Trpěl to všechno z lásky k Ježíši a pověst jeho svatosti se šířila dál a dál do celého křesťanského světa.

Pracoval také pro čistotu církve, zvláště proti tehdy velmi rozšířené simonii (svatokupectví). Zakládáním a připojováním dalších klášterů vznikala postupně řád valombroských. Také papež Lev IX. vyhledal Qualberta, aby ho viděl a pohovořil s ním.

Poté, co založil dvanáct klášterů svého řádu, dostal světec ve svých 77 letech silnou horečku. Zemřel 12. července 1073. Byl pochován v Passignanu u Sieny. Světec je zobrazován ve světlešedém řádovém oděvu, s obrazem Kristovým v ruce nebo s Ukřižovaným, který k němu s mírností naklání hlavu.

Věřícími bývá vyzván proti posedlosti, protože jednoho mnicha vyléčil z této nemoci znamením kříže.

Z Oase des Friedens 1/2015
přeložil -mp-

Život podle Mariina vzoru a mariánský život v Marii kvůli Marii (10)

Kapitola X

Některé duše jsou více povzbuzovány k mariánskému životu v Marii skrze vnitřní osvícení ohledně jejich vznešenosti, milosti, privilegií atd., čímž v nich vzrůstá podivuhodná láska k Marii.

Nemálo zbožných duší je více přitahováno a povzbuzováno k mariánskému životu v Marii a pro Marii skrze jiná vnitřní osvícení ohledně její vznešenosti. Boží dobrota jim totiž ráčí stále víc a více odhalovat velikost, slávu, moc a majestát této nejmilovanější Matky. Podobně jim odhaluje nepochopitelnou a zcela nevyslovnou Boží lásku vůči ní a to, jak Bůh, pohnut touto láskou, načerpal z nitra svého božského srdce a vlil této Matce takovou přehojnost nesčetných milostí, privilegií a předností, že jí už nemohl dát nic více a ani jí učinit větší, krásnější, slavnější, vznešenější a důstojnější, než ji učinil. V tomto smyslu ani Bůh ve své všemohoucnosti, moudrosti a dobrotě nemohl stvořit vznešenější, čistší, dokonalejší či důstojnější stvoření, než je tato jeho a naše přemilá Matka.

Tedy tyto duše také chápou, jak Bůh, uchvácený neuvěřitelnou láskou k této nejmilovanější Matce, se celý vylil a ji sebou samým a svými božskými dokonalostmi natolik naplnil, nakolik je může pojmut pouhý tvor. Mimo to tato nejlaskavější Matka svou nejvěrnější spoluprací na tyto božské milosti, které jí byly vlyty, v každém okamžiku náležitě odpovídala, a tak prospívala v takové míře, že ani v tom nejmenším neupadla do hříchu, nýbrž osvícena nejjasnějším poznáním božských skutečností a zapálena nejhoroucnější Boží láskou, převýšila v dokonalosti všechny andělské kúry.

Těmto duším paprsek božského osvícení někdy zjevuje, že Bůh má větší zalíbení a nachází větší rozkoš v samotné této nejvznešenější Matce než ve všech svatých najednou, a proto jí samotné projevuje větší lásku než všem vyvoleným najednou.

Tímto a podobným jasným poznáním a vnitřními osvíceními ohledně Mariiny vznešenosti vzrůstá v těchto duších stále

víc a více úcta, uctivost a láska vůči milované Matce, a to s velkou stálostí, jednoduše a čistotou, takže se zdá, jako by jejich mysl byla od ní neoddelitelná a jejich srdce bylo zraněno vroucí láskou k ní. Z toho plyne, že tyto duše jsou potom jakoby jakousi silou povzneseny do

V tomto smyslu ani Bůh ve své všemohoucnosti, moudrosti a dobrotě nemohl stvořit vznešenější, čistší, dokonalejší či důstojnější stvoření, než je tato jeho a naše přemilá Matka.
(Michael od sv. Augustina)

výše a pohlceny přemírou lásky, neboť nové odhalení obdivuhodných dokonalostí uložených Bohem v Marii a nadměrné a nevysvětlitelné Boží lásky vůči ní přitahuje tyto duše k hlubokému či vysokému obdivu: ten působí, že kontemplují Marii s osvícenou myslí a zapálení

nejlahodnějším zářem lásky a že v tom vytrvávají, takřka pohlceny a neschopny pochopit ony divy, které se jim odhalují.

Avšak láska tím není ještě uspokojena a často takřka překypuje z nitra srdce, takže duše z obdivu vykřikuje a nachází některá slova, kterými může vyjádřit velebnost, vznešenost a důstojnost této přemilé Matky či ji, do které se tak vroucně a lahodně zamilovala, chválit, dobrořečit jí, velebit ji a vyvyšovat: jako se stává zamilovanému, bláznivému láskou, který neví, co má vymyslet, vytvořit či vynalézt, aby svou milovanou chválil, velebil a vyvyšoval.

(Pokračování)

Z latinského originálu
„De vita mariae-formi et mariana
in Maria propter Mariam“
(Antverpiae: typis Marcelli Parys, 1671)
přeložil P. Štěpán M. Filip OP

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

chvála jeho vznešené dobrotivosti, neboť skrze ni nás obdařil milostí pro zásluhy svého milovaného Syna. V něm máme vykoupění skrze jeho krev, odpuštění hříchů pro jeho nesmírnou milost, kterou nám tak bohatě projevuje s veškerou moudrostí a rozumností: seznámil nás totiž s tajemstvím své vůle, jak se mu to líbilo a jak si to napřed sám u sebe ustanovil, až se naplní čas pro dílo spásy: že sjednotí v Kristu vše, co je na nebi i na zemi. A skrze něho jsme se stali Božím majetkem, jak jsme k tomu byli předem určeni úradkem toho, který všechno působí podle rozhodnutí své vůle. Tak máme sloužit k tomu, aby se šířila chvála o jeho božské velebnosti, my, kteří jsme už dříve kladli své naděje do Mesiáše. Skrze něho se dostalo i vám potvrzení od slíbeného Ducha Svatého, když jste přijali slovo pravdy, radostnou zvěst o své spáse, a když jste v něho uvěřili. Duch

je zárukou, že nám jednou případně dědictví. Tak se dovrší naše vykoupění, protože si nás Bůh získal jako svůj majetek, abychom sloužili ke chvále jeho božské velebnosti.

Evangelium - Mk 6,7-13

Ježíš zavolal svých Dvanáct, začal je posílat po dvou a dával jim moc nad nečistými duchy. Nařídil jim, aby si cestou nic nebrali, jen hůl: ani chléb, ani mošnu, ani peníze do opasku, jen opánky na nohy, ani aby si neoblékali dvoje šaty. Řekl jim: „Když přijдете někam do domu, zůstaňte tam, dokud se odtamtud nevydáte zase dál. Když vás však na některém místě nepřijmou a nebudou vás chtít slyšet, při odchodu odtamtud si vytřete prach ze svých nohou na svědectví proti nim.“ Vydali se tedy na cesty a hlásali, že je třeba se obrátit. Vyháněli mnoho zlých duchů, pomazávali olejem mnoho nemocných a uzdravovali je.

Šams, malá muslimka z Bagdádu - uzdravena svatým Šarbelem

Slova... Příběhy...

Tímto tématem dal francouzský knižní veletrh v Berjútu 2014 podnět k zamyšlení. Libanon, „toto poselství“, jak říkal popravdě svatý Jan Pavel II., je stálou ozvěnou příběhů, které se tam vyprávějí, jakož i kultur, které tam odedávna spolu žijí.

Moje žena a já jsme byli pozváni knihkupectvím Antoine, abychom vystavili svoje knihy ve francouzštině. Báli jsme se ale, že pro nepokoje, které provázely o týden dříve otevření veletrhu v Tripolisu na severu Libanonu a vedly ke krveprolití, nám bude bráněno v účasti. Proniknutí oddílů DAESH, teroristické organizace tzv. „Islámského státu“, donutilo k rychlému zásahu libanonské vzdušné síly.

Onoho 31. října jsme byli na letišti vřele přijati, jak je v Libanonu zvykem. Byli jsme ve společnosti dvou mladých francouzských parlamentních referentů, kteří se od Vánoc předešlého roku snaží o účinnou a konkrétní podporu křesťanů v Sýrii a Iráku. Jejich sdružení *SOS pro křesťany v Orientu* je na místě aktivní. Pomocí partnerství mezi Malúlou (syrská vesnice, v níž muslimové a křesťané mluví ještě aramejsky, tedy řečí Kristovou) a Béziers, které má sloužit obnově a znovupostavení mučednické vesnice, chtěli Charles de Meyer a Benjamin Blanchard organizovat nákup a rozdělování lékařského materiálu pro Sýrii a Irák.

Nejenom slova, která se někdy vyslovují bez přemýšlení, nýbrž dojemné příběhy lidí. Když jsme se loučili na letišti, věděli jsme, že nás v Jbeilu, uprostřed tohoto antického „Byblusu“, ještě očekává dojemná příhoda. Jbeil je domovem růžencových sester, kde se při svém pobytu v Libanonu rádi ubytováváme.

Byla noc a silně přšelo! Taxik se obracel, aby udělal místo libanonskému autu, z něhož vystoupily dvě ženy, jeden muž a dítě, a vydali se do vstupní haly domova.

Matka Céleste nás očekávala a divila se našim zavazadlům... Dveře výtahu se pomalu otevíraly a skulina se otevřela doširoka: „Jeďte na-

horu,“ řekla matka Céleste osádce výtahu, „oni mají velice moc zavazadel!“ A k nám řekla s bezmocným povzdechem: „To je jedna irácká rodina s nemocným dítětem. Mají pokoj ve stejném poschodí jako vy. Pomohu vám, abyste se ubytovali.“ Ve čtvrtém patře bylo už všechno v tichu a po obvyklých pokynech odešla matka Céleste se srdečným přáním nazpět. Po celou noc přšelo, rozpoutala se bouřka, ale bylo teplo a byli jsme vytrženi ze spánku křikem dítěte. Trošku jsem pootevřela dveře... pěkná postava ve spacím úboru zmizela v pokoji naproti. Koncem dopoledne jsme se potkali s celou rodinou, dvěma mladými ženami a jedním mladým mužem a s tímto malým skřítkem.

„Jste Iráčané?“ ptala jsem se arabsky.

„Ano, z Bagdádu. Přijeli jsme sem kvůli této malé.“

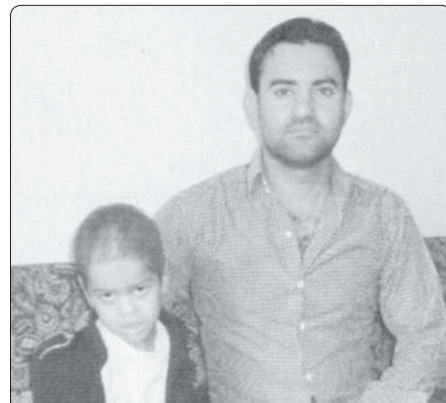
Dítě se usmívalo. Bolestí naplněný obličejíček, krátce ostříhaná, mezi vlasy probíhala dlouhá jizva, která se táhla až do týla. Hned jsem se o tom dověděla...

„Byl to mozkový nádor,“ řekla maminka a položila něžně ruku na hlavu dítěte.

„Znáte Annayu?“ zeptal jsem se bez okolků, protože moje žena a já jsme už ráno mysleli na to, že jim připomeneme návštěvu u hrobu našeho poustevníka.

„Ano, ovšem, klášter svatého Šarbel,“ odpověděla maminka.

Teď jsem byl překvapený já, a také trochu zvědavý. Otočil jsem se ke své ženě,

Šams a její strýc Mohamad

když mladá matka dodala: „Ona už zažila zázrak, může již chodit a zase mluvit.“

Stáli jsme tam v chodbě před šiitskými Iráčany, kteří mluvili docela obyčejně o tom, o čem jsme se pokoušeli podat svědectví v časopisu *Maria heute*: „Zázraky Boží a jeho svatého poustevníka.“

Chtěli jsme se dovědět více... Protože každé znamení je jedinečné!

„Ovšem,“ odpověděl Mohamad spontánně, „my jsme všichni tři sourozenci, otec malíčky zůstal v Bagdádu.“

Tak se stalo, že jsme na Věch svatých mluvili o Šams Mountazar Rabih Azerkhani, což doslovně znamená: „Slunce, které očekáváme jako jaro!“ Narodila se 5. října 2010 jako třetí dítě v šiitské rodině z Bagdádu.

Šams se k nám posadila trochu stydlivě, měla na sobě tmavomodrou tuniku s vyšitými hvězdičkami a zlatými nárameníky jako malý princ Saint-Exupéryho. Tak nápadná, tak ostýchavá, tak tichá.

„Jednoho rána v červnu,“ začala vyprávět její matka Naham, „jsem ji našla ochrnutou v její posteli. Její hlava byla nakřivo jako při strnutí šíje a oči obrácené v sloup. Už nemluvila. První lékař Dr. Akram Bashari zjistil otok a poslal ji k Dr. Saad Al Vasrí, který u ní diagnostikoval nádor s výhledem na dva až tři dny života. Nasedli jsme ihned do letadla a dostali se do americké univerzitní nemocnice v Bejrútu, kde jí příštího dne po všech vyšetřeních (počítačové tomografii, jaderné tomografii páteře, odběrech krve, rentgenovém snímkování...) trepanovali lebku. Deset dnů po odstranění rakovinného nádoru jsme byli posláni do nemocnice Panny Marie Pomocné v Jbeilu

Šams s maminkou a Geneviève Antakli

na čtyřměsíční chemoterapii (jednu injekci za týden) s externím nemocničním ošetřením. Mému bratrovi se podařilo najít ubytování pro nás čtyři u růžencových sester v tomto velmi pohostinném domově, a to díky sesterské pomocnici Odettě, která pracuje na onkologickém oddělení a po celý rok bydlí v tomto domově. Vzhledem ke Šamsinu stavu mluvila s námi o klášteře v Annayi v horách Libanonu, kde světcovo tělo odpočívá.“

„Co vám řekla?“ ptal jsem se.

„Jenom jednoduchá slova, že tento muž víry někdy vyprosí od Boha zázrak, když se k němu člověk modlí s důvěrou a odevzdaností.“

„Praktikujete svoji víru?“ ptala se moje žena každého z nich.

„Ano, ovšem!“

„A tento návrh vás neudivil?“

„Ne, vůbec ne. Modlitba je modlitba, je jedno, ve kterém náboženství. A modlili jsme se s vroucí odevzdaností.“

„Jak to dále pokračovalo?“

Šamsin strýc vyprávěl:

„Koupili jsme dětský kočárek, abychom mohli Šams převážet, protože už nemohla chodit. Měl ulehčit moji sestře, která už nemohla, a také zvýšit komfort té maličké. Potom jsme objednali taxi do Annaye. Ve vstupní hale kláštera je schodiště, které vede do krypty.“

„Vzala jsem Šams do náručí,“ přerušila ho její matka, „a šly jsme s modlitbou ke hrobu světce. Tu mi zašeptala Šams, která spočívala na mém krku, do ucha: »Posaď mě, maminko, prosím!« Mohla zase mluvit... Potom řekla: »Pusť mě chodit.« Postavila jsem ji na nohy, potácela se, a tak jsem ji podržela pod pažemi. Potom už běžela sama...“

„Co jste potom udělala?“

„Nic, nic jsme nedělali. Dívali jsme se na ni, jak chodí dokola, a modlili jsme se dále. Ona mluvila a my jsme se modlili.“

„Co jste říkala?“

„Vzpomínám si, že jsem prosila svatého Šarbela, aby byl Šamsiným lékařem a přimluvil se u Boha, aby ji Bůh uzdravil. V těch čtrnácti dnech jsme viděli tolik lékařů! A tu jsem uviděla svoji dceru pobíhat v chodbách krypty.“

„Zašla jste do sekretariátu kláštera?“

„Ne, nastoupili jsme zase do taxíku a vrátili se zase zpátky sem do domova. Šams odcestovala v dětském kočár-

ku a vrátila se zpátky na svých nohou. Všechny růžencové sestry to viděly. Mluvila jako dříve. Teprve potom bylo jasné, co se stalo! Týden nato jsme začali s chemoterapií, jak bylo uvedeno v protokolu.“

„Proč?“ zeptal jsem se, i když jsem jejich rozhodnutí rozuměl.

„Protože to bylo rozhodnuto a protože jsem měla strach. Ale předtím jsme jeli do Annaye zpátky, kde jsme se setkali

500 000 zabitých dětí a 500 000 dětí, které zemřely na následky těchto hanebných válek USA a jejich spojenců.

A to pokračuje aktivně dále... a pasivně u tolika dětí jako je Šams!

s P. Luisem Matarem, abychom mu oznámili, co se stalo. To nám poradila Odetta a my jsme ji poslechli.“

„Jak to vypadá teď?“

„Ošetření je ukončeno, za dva dny se vrátíme do Bagdádu a přijdeme na kontrolu v lednu. Během čtyř měsíců jsme tedy počtvrté.“

Pro fotografování si maminka Naham oblékla svoji černou abáju. Zdráhala se, ale její sestra Khaghed ji ji přinesla. Mohamad je oblečený jako kulturní Evropan a Šams jako malý princ!

Úsměv byl stále na jejich tvářích, dokonce i v nejtěžších okamžicích jejich vyprávění.

Byli veselí a pozorně poslouchali naše otázky. Nedivím se jejich svobodě, se kte-

rou mluvili, a myslím na všechny ty Evropany, kteří se mylí o šíitském islámu, jež je daleko méně fanatický a ustrnulý než sunnitský a jenž je nekonečně daleko od salafismu a od vahhábismu. Mnozí by měli přehodnotit svoje smýšlení a odsouzení, které neodpovídá skutečnosti.

Slyšel jsem svoji paní, jak se ptá: „Chtěla bych se vás zeptat, Naham: Byli jste v blízkosti těžkých zbraní a pozůstatků po nich z obou iráckých válek?“ Zdráhal jsem se tuto otázku položit, ale ona na tom trvala. Nahamina tvář ztvrdla.

„Ano, ovšem, velkou část svého života jsem prožila vedle těchto připomínek, které nám zanechala americká armáda. Víte, na co myslíte: na uran?“

„Ano, na to myslím, když se dívám na Šams,“ řekla Geneviève, váhala se ale zeptat, jak se daří osmiletému bratrovi a devítileté sestře, oběma dalším Nahaminým dětem.

Kdo by se odvážil mluvit o masakru na nevinných v Iráku? 500 000 zabitých dětí a 500 000 dětí, které zemřely na následky těchto hanebných válek USA a jejich spojenců.

A to pokračuje aktivně dále... a pasivně u tolika dětí jako je Šams!

V pohodlném komfortu naší chráněné existence pokračujeme v takových ekonomických válkách všude po světě, kde naše energie zitrka stagnuje, aniž bychom se starali o naši jedinou skutečnou hodnotu dneška: o naše děti.

Z Maria heute 4/2015 přeložil -mp-

P. Luis Matar potvrzuje důkazy o uzdravení Šams

Celosvětová vlna tsunami pronásledování křesťanů

Světící biskup Dr. Andreas Laun se dívá zpět do dějin křesťanství. Od Golgoty až ke krutým vraždám islamistů v našich dnech nachází jedinou linii, nenávist, která se nakonec projevuje proti Bohu samému a jeho plánům. Laun vyhodnocuje současné události, kterými je lidstvo otřeseno, jako příznak nového globálního pronásledování křesťanů. To, co se před námi, před našimi očima děje, nás samozřejmě nemůže nechat lhostejnými. Nemusíme udělat všechno, abychom sami sebe a naše blízké přivedli do bezpečí? Tak se ptá biskup Laun. Současně se pokouší podívat se na hrozící nebezpečí očima víry.

Najednou jsou křesťané považováni za velmi nebezpečné

Války a utlačování „těch jiných“ byly v dějinách vždycky. Důvody byly často různé, a přece také podobné, stejně jako metody a používané prostředky. Dějiny ukazují, že při tom všem hrálo náboženství určitou roli. Úkolem historiků je, aby vyzkoumali důvody. Křesťané a stejně tak židé vědí, že byli často pronásledováni, a také oni se ptají: Proč? Co bylo a co je důvodem oné nenávisti a toho více nebo méně brutálního pronásledování, kterému byli a také dnes jsou znovu vystaveni?

V tomto ohledu je odpověď vždycky stejná: Pronásledování začíná myšlenkami, které se dají odvodit z vlastního nazírání světa. Následují zlá slova, potom přehmaty v činech, zákonné legalizaci a nakonec v plánování a provádění „opatření“ proti křesťanům nebo židům, kteří se najednou považují za velmi nebezpečné.

Příznaky nového globálního pronásledování

K tomu budeme zkoumat velká pronásledování historicky: Vlastně bychom měli začít tím, že analyzujeme roztržky mezi židy a křesťany, o nichž byla zmínka už v Janově evangeliu formou sporu mezi „Židy“ a „Židem Ježíšem“ a které došly až ke svému krutému zakončení na Golgotě! V příbězích Pavla a Štěpána pokračují dále exemplárním způsobem. Pak by se mohlo mluvit o pronásledování křesťanů v Římské říši, o krvavé válce muslimů proti židům a křesťanům v 7. století a trvale napjatém vztahu mezi židy a křesťany v dějinách západních zemí, dále o nenávisti proti křesťanům, kterou rozdmýchávali „osvícenci“, a o krvavých orgiích, kte-

ré rozpoutali vůdci Francouzské revoluce proti křesťanům. A nikoliv vposledku by se mohlo podrobně mluvit o obou velkých ateistických diktaturách 20. století, tedy o pronásledování židů a křesťanů za Hitlera a Stalina. A nakonec – to bude v současnosti to nejdůležitější – musíme přemýšlet a mluvit o dnešních znacích nového globálního pronásledování křesťanů a židů, které vykvásilo a vyvěřelo jako větrná smršť a tsunami. Kdo by to považoval za „bezdůvodné strašení“, ten je naivní, nechce vnímat první „nárazy větru“ velké vichřice, protože ho ještě nezasáhla. Obdivuje pěnu blížící se potopy, která ho smete, místo toho, aby udělal všechno, aby sebe a své blízké vzal do bezpečí!

„Boko-Haram“ a svědectví jednoho nigerijského biskupa

Je třeba uvažovat, odkud nebezpečí konkrétně přicházejí, jak je možné se chránit, jaký odpor se může a musí klást, jak bude martyrium zírka vypadat. Dnes už obvyklé „mediální pranýřování“ se stává v současnosti jednou z nejvíce prostých forem pronásledování, ale trvale nebude jistě tou jedinou.

Tady mohou být zodpovězeny jenom dvě otázky: Co se má dělat? a Odkud nenávist přichází?

Co se má dělat? Těžko říci, protože se ještě přesně neví, jaké metody odpůrci církve použijí. Ale existuje právě v našich dnech příběh, který ukazuje na to podstatné: Noviny vyprávějí každý den o krutém pronásledování křesťanů muslimským hnutím „Boko-Haram“ v Nigérii prastarými metodami vraždění a nepředstavitelnou krutostí. K tomu patří následující zpráva, kterou je také možno slyšet nebo číst na internetu, když zadá-

Světící biskup Dr. Andreas Laun

te jméno biskupa Dashe Doemeho z nigerijské diecéze Maiduguri. Ten požadoval a úpěnlivě prosil nejprve o vojenskou pomoc ze strany Západu – nadarmo, jak víme. Ale potom měl zážitek, který zpřevracel všechny jeho myšlenky: Zatímco se modlil před Nejsvětější svátostí růžencem, zjevil se mu Ježíš, nejdříve beze slov, a nabídl mu meč. Chtěl si jej už vzít, ale tu se meč proměnil v růženic a Ježíš opakoval třikrát slova: „Boko-Haram zmizelo!“

Od té doby vložil biskup všechnu svoji naději do růžence, vyzval věřící, aby se jej modlili, a je si jistý, že dny Boko-Haram jsou sečteny, že mír už stojí přede dveřmi!

Odpověď papeže Benedikta XVI. v Osvětími

Druhá, už položená otázka: Odkud je ta nenávist? Proč nezacházejí s židy a křesťany jako s prostými vypravěči pohádek nebo blouznivci? V Osvětími dal papež Benedikt následující odpověď, vzhledem k místu se vztahovala na židy, ale platí stejně pro křesťany, a dokonce všeobecně na všechny genocidy a všechny ostatní vraždy, ať pocházejí z jakýchkoliv pohnutek: Všude, kde je Bůh přítomný, vzniká nenávist vůči Bohu a lidem, nejdříve jako dílo ďábla, pak v srdcích jeho lidských spojenců. Protože se ale nikdo nemůže dotknout Boha přímo, sahají na něho v jeho stvoření, především na lidi, kteří mu slouží, kteří jsou mu „podobní“.

A tak řekl v roce 2006 papež Benedikt XVI. v Osvětími: „Tito násilníci chtěli vlastně usmrtit Boha spolu s vyhlazením tohoto národa, který se odvolával na Abraháma, na Boha, jenž mluvil na Sinaji a tam

Papežská rada pro rodinu podpořila manifestaci proti genderové výchově

zvěstoval stále platná pravidla lidské existence. Jestliže tento národ samotnou svojí existencí měl být svědectvím pro Boha, který promluvil k lidem a volal je k zodpovědnosti, tak měl být Bůh konečně mrtvý a panování mělo patřit jenom lidem – těm samým, kteří se považovali za silné, kteří chtěli vládu nad světem strhnout na sebe.“

Tento výklad odpovídá už tomu, co řekl Ježíš Pavlovi před Damaškem: „Saule, proč mne pronásleduješ?“ On řekl „mne“, nikoliv „moje přívržence“!

Ale zase nesmíme z toho vyvodit, že jenom pronásledování židů a křesťanů má být útokem na Boha. Každá nespravedlnost vůči obrazu Božímu je útokem na Boha samého! Stále platí: „Co jste udělali pro – nebo také proti – jednoho z těchto mých nejmenších bratří, pro mne jste udělali.“ (srov. Mt 25,40)

Židé a křesťané jsou jeden a tentýž cíl

Je to podivné: Stejní lidé, kteří stále oslavují toleranci jako základní hodnotu a mají plná ústa „lidských práv“, se stanou ihned netolerantními a agresivními, když se jde proti církvi, zvláště proti katolické církvi, přitom se bokem svezou také jiná křesťanská společenství. Prozatím zahájí boj proti „nenáviděným“ (srovnej s Voltairem!) pomocí sdělovacích prostředků ve jménu politické korektnosti a aby zdánlivě chránili lidi zbavené práva před diskriminací. Ale přijde čas, kdy uzákoní, aby mohli na církev přímo zaútočit! Také mnozí židé se bojí, že příští pronásledování křesťanů postihne také židy. To se ukáže. Ale to, že židé a křesťané nejpozději od 2. vatikánského koncilu poznali svoji vnitřní sounáležitost, je při všech obavách důvod k naději.

Ježíš Kristus zvítězí!

Tak jako tomu bylo vždycky, Kristus nám pronásledování předpověděl, ale také to, že on zvítězí. Už v žalmech se praví: Bůh se směje těm, kdo se pokoušejí ho svrhnout. My křesťané a židé bychom neměli usnout a upadnout do bezstarostnosti, ale smíme, i když to bude někdy těžké, smát se spolu s Bohem. Ostatně při zmíněné návštěvě Benedikta XVI. v Osvětimi nejprve přšelo, ale když papež dojel na místo, přestalo přšet a zjevila se duha na nebi nad shromážděním!

Z Kirche heute 6/2015 přeložil -mp-

Papežská rada pro rodinu podpořila účastníky manifestace, kteří 20. června zaplnili náměstí před římskou bazilikou sv. Jana v Lateráně. Laická katolická hnutí, prorodinné asociace, představitelé různých náboženství, avšak zejména rodiny s dětmi se sjely z celé Itálie, aby projevily svůj nesouhlas se zaváděním genderové výchovy na všech stupních italských škol. Podle organizátorů přišlo více než jeden milion lidí. Papežská rada pro rodinu ve svém poselství mluví o pozornosti, kterou papež František věnuje rodině jako základní buňce společnosti. Minulou neděli římský biskup svou diecézi opětovně vyzval k morálnímu obrození, které má čelit „škodlivým ideologickým kolonizacím, ženoucím do záhuby společnost, zemi a rodinu“. „Vi papež o dnešní manifestaci?“ ptali jsme se tiskového mluvčího papežské rady, otce Gianfranka Grieka:

„To by ještě scházelo, aby nebyl informován. Papež ví velice dobře, že církev má obrovský úkol: hájit děti před těmito ideologiemi, které mají kulturní dopad na školu, růst mladých lidí, jejich duši a inteligenci. Nestačí se jim pouze bránit, ale je třeba především podporovat kulturu života, lásky, společného bytí, jak je hlásá církev, evangelium a katolická výchova. Nemůžeme se distancovat od iniciativ, které poukazují na hodnotu dětství a rodiny. Doufejme, že manifestace promluví do svědomí nositelům politické zodpovědnosti, aby propagovali jiné pravdy ve společnosti, která má být pluralitní, a nikoli jednostranně vnucovali antihodnoty.“

Římská manifestace se nesla pod heslem „Braňme své děti. Stop genderu ve školách“. Mnohá organizující sdružení upozorňují na zcela nevědecký podklad šířených teorií.

Svou zkušenost z římských jeslí popisuje psycholožka Maria Schicchitanoová. Školní zařízení bylo od září minulého roku vybaveno knihami s tituly: „Proč mám dvě maminky?“, „Proč mám dva tatínky?“, „Jaké má tatínek tajemství?“ ...

„Ty názvy vzbudily mou profesionální zvědavost a knihy jsem si obstarala. Kupříkladu v knize o tatínkově tajem-

ství na konci příběhu vyjde najevo, že je tatínek homosexuál. Kniha o dvou maminkách je zase pohádkou o umělém oplodnění. Ředitelka jeslí po konzultaci s rodiči prohlásila, že se knihy nebudou dětem předčítat, ale že o nich udělá tvůrčí dílnu. Z psychologického hlediska je to ale pokus, o jehož dopadu na děti nikdo nedokáže nic říci. Pokud dítěti ve věku do tří let předložíme takto členitý obraz světa, vyvoláme v něm jenom zmatek. V raném dětství se totiž utváří pohlavní identita, pro kterou jsou vědecky vzato zcela zásadní mužský a ženský opěrný bod. Tato pevná opora umožní co nejpřirozenější dětský růst. Nehájím tedy žádné náboženské nebo politické stanovisko, ani nevystupuji proti něčemu či někomu a jeho právům. Účastním se manifestace, abych hájila svou dceru,“ říká římská psycholožka.

Genderové pseudonauky ovšem pronikají na všechny stupně škol, jak dosvědčuje ředitelka asociace „Nedotýkejte se rodiny“, Giusi D'Amicová, na příkladu lycea ve městě Aprilia. Jedenáct hodin z napjatých školních osnov zde bylo věnováno přednáškám o „homofobní šikaně“.

„Je poněkud znepokojivé, že v rámci tohoto dialogu jedna z učitelek vznesla pochybnost a zeptala se: Kdo z vás by dal ruku do ohně za to, že jsou vaši rodiče heterosexuální? Naše asociace se zakládá na vědeckých, nikoli ideologických principech, a proto si myslíme, že je vysoce nevhodné vnášet takovouto pochybnost do mysli mladého člověka, který si v patnácti, šestnácti letech začíná utvářet svou identitu. Navíc ve chvíli, kdy si děti do školy kvůli ekonomickým problémům školství musí nosit s sebou dokonce i toaletní papír, skutečně homofobii nepovažujeme za prioritní téma. Existuje tu celá řada velice vážných objektivních situací. Když už se mluví o homofobii, proč bychom nemluvili také o strachu z migrantů?“ navrhuje další z účastnic římské manifestace proti zavádění nauky o genderu na všech stupních italských škol.

Z www.radiovaticana.cz

Vychovávat v duchu sv. Dona Boska (1)

Italský kněz a vychovatel Jan Bosco (1815–1888) patří bezesporu mezi největší pedagogy 19. století. Nebyl to teoretik pedagogiky, ale skutečný vychovatel. Kromě několika málo poznámek a dopisů, ve kterých se zmiňuje o svém výchovném systému, žádný pedagogický traktát nenapsal a své výchovné metody si nikdy nepřipravoval. Přesto vychoval tisíce mladých lidí. Svoji pedagogickou činnost ukotvil na třech zdánlivě banálních základech – **zdravý rozum, láska a křesťanské náboženství** – a nazval je „preventivním systémem“. Jeho životním heslem bylo: „*Da mihi animas, cetera tolle. – Dej mi duše, ostatní si nech.*“ Touha po spáse lidských duší jej vedla k tomu, aby se ujímal opuštěné a mravně zpustlé mládeže a navracel jí jak důstojný a čestný život v tomto světě, tak ji vychovával pro vlast nebeskou. Za svého života Don Bosco založil řeholní kongregaci, které dal název po svém oblíbeném světcí sv. Františku Saleském.

Své duchovní syny vedl k tomu, aby jej ve vychovatelské činnosti následovali a jednali tak jako on sám. Členové kongregace Salesiánů Dona Boska usilují pokračovat v pedagogickém díle svého zakladatele dodnes. Avšak salesiánská výchovná metoda je darem celé církvi. Proto také apoštolát mládeže Kněžského bratrstva sv. Petra si osvojil pedagogiku Dona Boska jako výborný prostředek, jak nadchnout mladé lidi pro Ježíše Krista a šíření jeho království.

Vše začalo snem

V době dospívání se chudému vesnickému chlapci Janu Boskovi zdál sen, který předznamenal jeho budoucí povolání. Ve snu viděl velký zástup chlapců. Mnozí z nich nadávali a kleli. Jan Bosco se je pokoušel okřiknout a pěstmi přinutit k mlčení. Vtom se mu ve snu v zářivém vzezření objevil bíle oděný muž, který řekl: „Nikoliv bitím, ale mírností a láskou si musíš získat jejich přátelství. Začni tím, že je poučíš o ohavnosti hříchu a kráse ctnosti.“ Při ustrašené reakci malého chlapce jej utěšil bíle oděný muž, ukazuje na vznešenou pomocnici, ženu v nádherném lesku, která se zjevila po boku onoho muže. Ta vzala malého Jana za ruku a obrátila pozornost na místo, kde byl zástup nezvedených hochů. Ti se nyní proměnili ve stádo divokých zvířat. Vznešená paní řekla Janovi: „To bude tvoje pole působnosti, zde musíš pracovat. Buď pokorný, silný a zmužilý. Co vidíš nyní na těchto zvířatech, musíš uskutečnit i na mých dětech.“ A před očima snícího malého Jana se nebezpečná zvířata proměňovala v krotké beránky, kteří se klaněli onomu vznešenému člověku a oné vznešené paní. Jan, který snu nerozuměl, začal ve snu plakat a prosil paní, aby mu podala vysvětlení. Utěšila ho slovy: „V pravý čas budeš všemu rozumět.“⁽¹⁾

O životě sv. Jana Boska bylo napsáno mnoho. Netřeba připomínat jeho velkolepé dílo. Vše začalo, když roku 1841 nově vysvěcený kněz Jan Bosco byl konfrontován s neutěšenou situací dělnické mládeže v italském Turíně. Sociální zanedbanost šla ruku v ruce s morální a náboženskou

zpustlostí. Právě v této bídě rozpoznal Don Bosco své povolání. Svůj život tak věnoval tisícům chlapců, kterým přes ohromné potíže připravil podmínky, aby se stali nejen dobrými lidmi, ale především dobrými křesťany. V roce 1888, kdy Don Bosco zemřel, čítalo jeho dílo 64 domů, kde působilo 1224 kněží – salesiánů.

V tomto příspěvku bych rád čtenáře seznámil nikoliv s životem a dílem sv. Jana Boska, ale především s výchovným systémem tohoto skvělého pedagoga 19. století.

Preventivní systém

Don Bosco svůj výchovný styl nazýval „preventivním systémem“. V té době poněkud problematické označení „preventivní“ bylo skloňováno ve všech pádech. V konzervativních kruzích vládl strach z možné nové revoluce podobné té, kte-

rá na konci 18. století vykojila společenský řád ve Francii a v důsledcích v celé Evropě. Snaha předcházet nebezpečím a nekontrolované společenské emancipaci různými preventivními opatřeními byla charakteristická pro polovinu 19. století.⁽²⁾

Ve sjednocující se Itálii, kde vládnoucí kruhy byly k církvi a k papežství v podstatě nepřátelské, obstály Boskovy výchovné metody výborně. Zájemem státu bylo mít pracovité a ukázněné občany; Don Bosco a jeho následovníci tento požadavek splňovali dokonale – vychovávali nejen poctivé občany schopné prospívat společnosti jako dobří otcové rodin, řemeslníci, dělníci nebo intelektuální pracovníci, ale vychovával i zbožné křesťany. Metody, které Don Bosco v průběhu své celoživotní vychovatelské zkušenosti vyvinul, charakterizoval následovně:

„Při výchově mládeže se uplatňovaly vždy dva systémy: preventivní a represivní. Represivní spočívá v tom, že podřízené seznámíme se zákonem a pak dohlédneme, abychom zjistili, kdo jej přestupuje, a udělili, když je třeba, zasloužený trest. Podle tohoto systému mají být slova a tvář představeného vždy přísné, spíš hrozivé a představený sám se má vyhýbat jakékoli důvěrnosti s podřízenými. Aby ředitel dodal váhu své autoritě, má se objevovat mezi svými podřízenými pouze zřídka; většinou jen tehdy, když je třeba trestat nebo hrozit. Tento systém je snadný, méně namáhavý a dá se úspěšně používat zvláště u vojska a všeobecně u osob dospělých a rozumných, které jsou už samy schopny si zapamatovat, co požadují zákony a předpisy. Odlišný, a řekl bych opačný je systém preventivní. Spočívá v tom,

Sv. Don Bosco s mládeží

že se vysvětlí předpisy a pravidla ústavu a pak se dohlíží takovým způsobem, aby žáci byli stále pod dohledem ředitele nebo asistentů, kteří s nimi mluví jako milující otcové. Žáci se mohou podle nich řídit za všech okolností, oni jim radí a laskavě je opravují. Jinými slovy to znamená: učinit žákům mravně nemožným dopouštět se provinění.“⁽³⁾

Nelze zastírat, že pojem „preventivní systém“ je v případě výchovného systému Dona Boska poněkud nepřesný. Už pojem „systém“ lze použít spíše pro teoretický model výchovy, jeho předpoklady a plánovitý průběh. Předem připravený teoretický postup, kterého by se Don Bosco ve svém pedagogickém působení držel, však tento pedagog připravený neměl. Pedagogiku nikdy jako teoretický předmět nestudoval – při studiu teologie se zabýval nejvíce církevními dějinami a klasickými jazyky – a své vychovatelské dovednosti získával praxí a teprve ke stáří v několika skromných poznámkách shrnul své pedagogické zkušenosti.

Rovněž slovo prevence má poněkud nepřesný charakter.⁽⁴⁾ Prevencí nerozuměl Don Bosco jen v úzkém slova smyslu pouhé předcházení potencionálnímu nebezpečí, kdy vychovatel takřka s policejní přísností bdí nad chovanci tak, že pak ztrácejí pocit svobody. Naopak, svým chovancům poskytoval velký prostor pro seberealizaci odpovídající jejich schopnostem a potřebám. Kladl důraz jak na předcházení vlivům, které mohly znamenat mravní ohrožení, tak také na motivační stránku výchovy. Pro pedagogickou činnost tohoto kněze by se lépe hodilo označení „výchovné metody Dona Boska“, ale protože v salesiánské tradici se již ujal termín „preventivní systém“, budu se jej držet i zde. V následujících řádcích se seznámíme s tím, co Don Bosco rozuměl preventivní a motivační složkou své výchovné metody.

Jedním z principů, na kterých Don Bosco postavil svůj výchovný systém, byla láska či laskavost (italsky *amorevolezza*). Dnes to může znít banálně, ale v té době, kdy výchova byla chápána spíše jako dril a v internátech vládly kasárenské poměry, byla slova o přátelství pro mladého člověka balzám pro duši. Láska v pojetí Dona Boska však nikdy nebyla sentimentalitou. Neměla to být láska afek-

Sv. Don Bosco

tivní, nýbrž efektivní. „Měla být napodobením Boží lásky: vychovatelé se snažili vnímat v každém mladém člověku Boží tajemství, které je v něm skryto, a Boží záměr, který se má v jeho životě uskutečnit. Současně měla tato láska autentické prvky lidského přátelství a sympatie.“⁽⁵⁾

Druhým pilířem výchovy Dona Boska bylo uplatnění rozumu. Laskavost vychovatele k jeho svěřencům by byla neúčinná, plytká a bez pedagogických výsledků, kdyby jí chyběla správná míra a rozumnost. Prvek rozumu se nejvíce uplatňoval v preventivní stránce výchovy. Rozum měl však svoji nepostradatelnou úlohu i v aktivním formování mladého člověka. Don Bosco byl přesvědčen, že v každém člověku je dobré jádro a že člověk je díky svému rozumu schopen svůj život a své chování reflektovat a pracovat na svém sebezdokonalení. Vychovatel má pomoci chovanci toto dobré jádro odkrývat a dobré vlastnosti stále více rozvíjet.

Don Bosco kladl velký důraz na rozum a svobodnou vůli svých svěřenců. Chtěl, aby sami chovanci na základě rozumu s jeho výchovnými zásadami souhlasili a sami se chtěli jimi řídit. Pro dobro se měli rozhodovat svobodně, na základě svého rozumu, a nikoliv pod vnějším nátlakem nebo vnitřním napětím. Vychovatel měl proto ve svých svěřencích povzbuzovat vědomí svobody a zodpovědnosti. Laskavost a rozum se tak skvěle doplňují. Rozum zabraňuje přílišné citovosti, zatímco

laskavost přílišné chladnosti a suchopárnosti ve výchově.

Uplatnění laskavosti a rozumu podmiňuje třetí pilíř – integrující prvek celého výchovného systému – kterým je náboženství. Pedagogický systém lásky a rozumu by byl pouhou utopií, nereálným ideálem, kdyby nebyl ukotven v hlubokém náboženském přesvědčení. Přijetí náboženských skutečností je podle Dona Boska vrcholem lidské moudrosti. Právě náboženství dává odpovědi na nejdůležitější otázky lidské existence, smyslu života a motivuje pro morálně dobrý život. Láska k Bohu a touha po spáse duší svěřenců je vlastně hnacím motorem celé salesiánské výchovné činnosti. Don Bosco a tisíce jeho následovníků v salesiánské kongregaci obětovali (a obětují) svůj život, aby z lásky k Bohu sloužili mladým lidem, aby jim pomáhali čestně, ba dokonce svatě žít v tomto životě a jednou dosáhnout života v nebeské radosti. Bez náboženství podle Dona Boska není možné ani trvalé štěstí, ani skutečná morálka.

Nutno podotknout, že katolický kněz Don Bosco náboženstvím přirozeně nerozuměl jakékoliv subjektivní přesvědčení o nadpřirozených skutečnostech, ani sektářskou víru, nýbrž víru křesťanskou, katolickou. Aby náboženská víra mohla mít pozitivní vliv na rozvoj člověka, přirozeně nesmí být povrchní, omezená na jisté vnější náboženské úkony. Musí vycházet ze zcela dobrovolného rozhodnutí. Jen tak může chovanec pronikat do náboženských skutečností, poznávat Boha, který je Láska a který nám vychází vstříc a uschopňuje srdce člověka aktivně odpovídat na Boží lásku. Nejde tedy o žádný povrchní náboženský formalismus ani nerozumný fanatismus, ale živý vztah s Bohem, kterého člověk poznává jako milujícího Otce. Díky víře si mladý člověk uvědomuje, že svůj život, všechna duchovní i materiální dobra přijal od Boha, kterému je dlužen vděčnost a lásku, kterou dokazuje tím, že žije ve shodě s jeho vůlí a zachovává jeho přikázání. Člověk milující Boha pak za žádnou cenu nechce konat nic z toho, co rozeznává jako narušení vzájemné lásky (tedy hřích). V salesiánské oratoři proto mělo vládnout takové prostředí, které podněcuje tento osobní vztah s Bohem. Toto prostředí se utvářelo především životem

v bázni Boží, přijímáním svátostí – především zpovědi a svatého přijímání – a společnou i osobní modlitbou.⁽⁶⁾

Výchovné metody Dona Boska tak geniálním způsobem řeší dvě základní pedagogické otázky: jak předejít tomu, aby se mládež dopouštěla nepravostí, a jak dosáhnout toho, aby sama, dobrovolně a s radostí pracovala na svém sebezdokonalení. Řešení Dona Boska spočívá v uplatnění tří základních výchovných faktorů – rozumu, laskavosti a náboženství. Laskavá, přátelská a radostná atmosféra salesiánské oratoře se obejde bez násilných trestů a donucovacích prostředků. Výchova předpokládá zdravý rozum, kterým jsou obdařeni jak žáci, tak vychovatelé. Náboženství je pak hlavní motivací pro obětavou práci vychovatelů i sebezdokonalování chovanců. Don Bosco uvádí důvody, pro které je třeba preventivní systém upřednostňovat:

- „Když je žák preventivně upozorněn, necítí se tím ponížěn, jak tomu bývá, když je představenému hlášeno, že něco provedl. Ani se nerozhněvá, když jej představený opraví nebo mu pohrozí trestem nebo jej i potrestá, protože je v tom zároveň i přátelské a preventivní upozornění, které trest odůvodňuje, a navíc se mu daří získat i srdce, takže žák uznává nutnost potrestání a téměř si ho přeje.“

- „Mladická nestálost je nečastější příčinou, že žák zapomíná na kázeňský řád i na tresty, kterými hrozí. Proto se chlapec často proviní a zaslouží si trest, na který ani nepomyslel a na který si při

Sv. Don Bosco

svém provinění vůbec nevzpomněl. Jistě by se ho vyvaroval, kdyby jej byl někdo přátelsky upozornil.“

- „V preventivním systému se napomíná tak, že se nenarušuje srdečný vztah mezi vychovatelem a chlapcem ani v době výchovy, ani později. Když si vychovatel získal srdce svého chráněnce, bude mít na něho velký vliv a bude ho moci upozorňovat, radit mu i kárat jej dokonce i tehdy, až bude v občanském zaměstnání, v úřadě nebo v obchodě.“

- „Žák si zachová trvalou úctu k vychovateli a vždy bude s radostí vzpomínat na jeho vedení. Na své učitele a jiné představené bude stále vzpomínat jako na otce a bratry. Ať se tito žáci dostanou kamkoli, většinou budou radostí své rodiny, užitečnými občany a dobrými křesťany.“

- „Ať už má žák při svém přijetí jakýkoli charakter, povahu a mravní úroveň, rodiče mohou být klidní, jejich syn

nebude horší a může se považovat za jistě, že se vždy alespoň částečně polepší. Někteří hoši, kteří byli dlouhou dobu postrachem svých rodičů, a dokonce byli vyloučeni z nápravných zařízení, výchovou podle těchto zásad změnili svou povahu i charakter a začali žít spořádaným životem. Nyní zastávají čestné úřady ve společnosti, stali se oporou rodiny a ozdobou kraje, ve kterém bydlí.“

- „Když se náhodou dostanou do ústavu hoši se zlými návyky, nemohou ohrozit své kamarády. Ani dobří hoši se nemohou stát obětí jejich zlého vlivu, protože k tomu nenajdou čas, místo, ani příležitost, neboť asistent, jehož přítomnost předpokládáme, by tomu hned zabránil.“⁽⁷⁾

Již v době Dona Boska se vyskytovali skeptici, kteří upozorňovali na nesnadnost tohoto systému. Don Bosco proti námitce řekl: „Ze strany žáků je [preventivní systém] mnohem snadnější, uspokojivější a prospěšnější. Ze strany vychovatelů jsou zde určité obtíže, ale ty se zmenší, pustí-li se vychovatel do díla horlivě. Vychovatel je člověk, který se zasvětil dobru svých žáků. Proto má být připraven podstoupit každou nepříjemnost a námahu, jen aby dosáhl svého cíle, totiž občanské, mravní a odborné výchovy svých žáků.“⁽⁸⁾

(Pokračování)

Poznámky:

- (1) Bosco, Teresio: *Don Bosco*, Řím 1989, s. 9–11.
- (2) Braido, Pietro: *Junge Menschen ganzheitlich begleiten. Das pädagogische Anliegen Don Boscos*. München: Don Bosco 1999, s. 27–28. Kaplánek, Michal: *Don Bosco a jeho preventivní výchova*, in: Teologické texty 5/2002, s. 201.
- (3) *Stanovy Společnosti svatého Františka Saleského*, Praha: Československá salesiánská provincie, sine dato [cca 1991], příloha: Poznámky Dona Bosca k preventivnímu systému při výchově mládeže.
- (4) Cäcilia Burg: *Don Bosco und seine Pädagogik*. Münster 1948, s. 92.
- (5) Kaplánek, Michal: *Don Bosco a jeho preventivní výchova*, in: Teologické texty 5/2002, s. 201.
- (6) Endres, Nikolaus: *Don Bosco. Erzieher und Psychologe*. München 1966, s. 15–25.
- (7) *Stanovy Společnosti svatého Františka Saleského*. Praha: Československá salesiánská provincie, sine dato [cca 1991], příloha: Poznámky Dona Bosca k preventivnímu systému při výchově mládeže.
- (8) *Tamtéž*.

Rodina: Zranění – pokračování katecheze ze str. 2

Na druhé straně je pravda, že existují případy, v nichž je rozdělení nevyhnutelné. Někdy to může být dokonce morálně nutné, když jde o to, uchránit slabšího z manželů anebo malé děti před ranami ještě těžšími způsobenými zvlí a násilím, ponižováním a vykořisťováním, odcizením a lhostejností.

Díky Bohu nechybějí ti, kdo podpoření vírou a láskou k dětem dosvědčují svoji věrnost svazku, ve který uvěřili, jakkoliv se může zdát, že jej nelze žít. Ne všichni rozvedení však toto povolání cítí. Ne všichni v samotě rozpoznají

Pánovu výzvu určenou jim. Okolo sebe najdeme různé rodiny v situacích takzvaně neregulérních – mně se toto slovo nelíbí – a klademe si mnohé otázky. Jak jim pomoci? Jak je provázet? Jak je doprovázet, aby se děti nestaly rukojmím tatínka či maminky?

Prosme Pána o velkou víru, abychom hleděli na tuto skutečnost Božím pohledem a s obrovskou láskou, abychom s jeho milosrdným srdcem byli těmto lidem nablízku.

Přeložil Milan Glaser,
Česká sekce Rádia Vatikán

Pozůstalým začala v Olomouci pomáhat nová poradna

Jedinečný projekt, který nabízí poradenství a podporu pozůstalým, se otevřel v červnu letošního roku v olomoucké Fakultní nemocnici. **Poradna Hořec** poskytuje ve zdravotnickém zařízení službu, která byla dosud přístupná pouze v hospicích.

„Otevření poradny pro pozůstalé ve zdravotnickém zařízení je jedinečná záležitost, podobná zařízení mají doposud pouze hospice. Jde o důležitou informaci pro pacienty a jejich příbuzné, že na ně fakultní nemocnice myslí i v těch nejhrošších životních chvílích. Vnímám to také jako uvědomění si, že smrt je nedílnou součástí života,“ uvedla Naděžda Špatenková z Filozofické fakulty Univerzity Palackého v Olomouci. Ta je odbornou supervizorkou Poradny Hořec, která je od června 2015 k dispozici ve Fakultní nemocnici Olomouc (FNOL).

Poradna vznikla pod záštitou Arcibiskupství olomouckého a navazuje na

práci nemocničních kaplanů ve FNOL, která začala v roce 2010. Jejím posláním je poskytovat podporu pozůstalým prostřednictvím poradenského vztahu během umírání a smrti blízké osoby, smutečních a pohřebních rituálů, zármutku a truchlení. „Smrt je jiná dimenze než bio-psycho-sociální. Otevírá spirituální téma, proto je dobře, že se toho chopili právě nemocniční kaplani,“ říká také Špatenková.

Poradci absolvovali kurz „Poradce pro pozůstalé“ pod vedením již citované PhDr. Mgr. Naděždy Špatenkové, Ph.D., psycholožky a socioložky, průkopnice poradenství pro pozůstalé v České republice, a složili kvalifikační zkoušky „Poradce pro pozůstalé“ v souladu s ustanoveními zákona č. 179/2006 Sb., o ověřování a uznávání výsledků dalšího vzdělávání, tj. dle aktuálně platného hodnoticího standardu profesní kvalifikace.

„Název Poradna Hořec v sobě nese poselství o naději v těžké době truchlení, kdy před sebou člověk vidí pouze horu kamení a hoře, přes kterou se nemůže přenést. Jako hořec, vzácná a krásná horská květina, je odměnou stoupajícím na kamenitý vrchol, tak podobně blízkost, útěcha a doprovázení v čase truchlení přinášejí zmírnění žalu nad ztrátou blízké osoby. Byli bychom rádi, kdyby poskytované služby napomohly v těžké životní situaci a přinesly člověku alespoň částečnou útěchu,“ řekla Mgr. Bc. Miroslava Tobia Matějková, koordinátorka nemocničních kaplanů ve FNOL.

Poradna se nachází v 1. patře budovy Franze Josefa, poradenství je poskytováno v provozních hodinách nebo po telefonické domluvě zdarma. Více informací je k dispozici na webu <http://www.poradna-horec.estranky.cz/>.

Z TS ČBK

(zdroj: Poradna Hořec, Žurnál UP)

Modlete se na stráži růženec, radil papež švýcarským gardistům

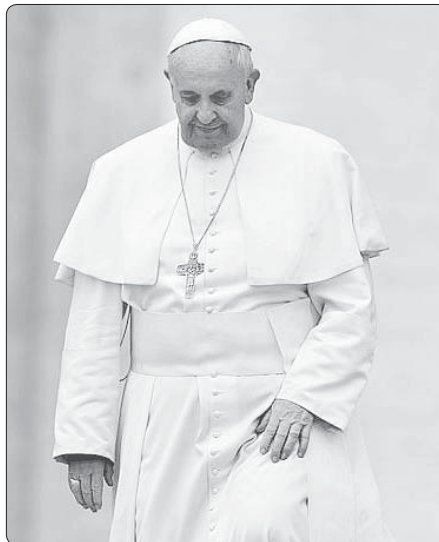
„Kristův voják se účastní na životě svého Pána,“ řekl papež František švýcarským gardistům při setkání 4. května. Svátý otec pozdravil členy své tělesné stráže tři dny před přísahou 32 nových rekrutů, která tradičně připadá na 6. květen, výročí tzv. *sacco di Roma*. Na počátku několikaměsíčního drancování Říma v roce 1527 položilo při papežově obraně život 147 švýcarských vojáků.

Přátelství mezi papežem a gardisty je mimořádné tím, že se zakládá na lásce, kterou Kristus naplnil a odkázal svým učedníkům: „Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo za své přátele položí svůj život,“ (Jan 15,13) prohlásil Petrův nástupce a ve své promluvě pak nastínil profil muže, který následuje Krista až k nejvyšší oběti. Hojně přitom citoval z *Duchovních cvičení* bývalého vojáka, sv. Ignáce z Loyoly.

„Pán chce vybudovat své království za spolupráce lidí, a proto potřebuje lidi rozhodné a odvážné. Podle svatého Ignáce požaduje Kristus Král po těch, kdo s ním chtějí jít, aby se spokojili se stejným jídlem, nápojem i oděvem. Žádá po nich, aby snášeli

li námahy dne a noční bdění, a tak se podíleli na vítězství. Ignác zároveň přirovnává svět ke dvěma vojenským táborem, nad kterými vlají dva různé prapory - Kristův a satanův. Křesťanova volba je zřejmá - následuje Kristův prapor.“

Kristův voják sdílí Pánův život, pokračoval papež František, bere na sebe Kristovy starosti a je mu druhem. Švýcarský

gardista má být člověkem ryzi víry, který cítí s církví a Kristem.

„To vše, drazí mladí, můžete (stejně jako každý jiný křesťan) prožívat díky svátostem, zejména častou účastí na mši svaté a svátosti smíření. Můžete Pána následovat při každodenní četbě evangelia. Proto také vás, jako všechny ostatní, vyzývám, abyste měli stále po ruce malé vydání evangelia. Jakmile najdete chvíli klidu, čtete v něm. Pomůže vám také osobní modlitba - zejména růženec, když držíte čestnou stráž. A pomůže vám rovněž služba chudým, nemocným a těm, kdo potřebují dobré slovo.“

„Při setkávání s poutníky tak budete vyzařovat laskavost a onu »větší lásku«, která pochází z přátelství s Kristem. Švýcarská garda je jakousi »výkladní skříň« Svatého stolce, za což vám děkuji stejně jako za vaše modlitby.“

„Vím, že vaše služba je náročná. Když se ale vyskytnou úkoly navíc, můžeme se na Švýcarskou gardu vždy spolehnout. To vím,“ loučil se papež František.

www.radiovaticana.cz

Pondělí 13. 7. 2015

6:05 Vatican magazine (823. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 6:35 V pohorách po horách – Jizera 6:45 Muzikanti, hrajte (1. díl): s dechovou hudbou Svárovanka 7:50 Škola křesťanského života a evangelizace 8:05 BET LECHEM – vnitřní domov (36. díl): Jiří Korda – o exorcismu 8:20 A vy nepláčete s námi... 9:10 Proplout Svatou zemí 9:15 Laičtí misionáři v IQUITOS 9:45 Přejeme si ... 10:05 Outdoor Films s Radkem Klimešem – Ochrana divokých zvířat 11:40 Sedmihlášky – Čerešničky, čerešničky 11:45 Maminčiny pohádky (4. díl): O červeném balónku 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Epydemye na Dostavníku 2012 12:35 Hrdinové víry (1. díl): P. Ignác Stuchlý 13:40 Vatican magazine (823. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 14:10 Poslední dějství 14:25 Duchovní malby (1. díl): Andělé 14:55 Noční univerzita: ThLic. Veronika Barátová – Rodina jako obraz Boží 15:40 Respite finem 16:00 Kněz zpívající reggae 16:15 Oklamany učedník 16:25 Romeo a Julie 63 17:20 Zachraňme kostely (3. díl): Kostel Nalezení sv. Kříže a kaple sv. Anny v Pelhřimově [L] 17:40 Terra Santa News: 8. 7. 2015 18:00 Už nikdy více Vidomegon 18:25 Sedmihlášky – Čerešničky, čerešničky 18:30 Maminčiny pohádky (5. díl): O Heřmanovi a jedovatém býlí I. 18:40 Vatican magazine (823. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 19:15 Ars Vaticana (30. díl) 19:25 Přejeme si ... 19:40 Zprávy z Věčného města: 13. 7. 2015 [P] 20:00 Papež František v Jižní Americe: setkání Sv. otce s mládeží na pobřeží Costanera v Paraguai 21:20 Na koberečku (117. díl) 21:35 Noemova pošta: červenec 23:10 Klapka s ... (64. díl): Tomášem Jungem 1. díl 0:15 Noční univerzita: Ing. Julius Kahanec – Lokální pronásledování, nebo globální válka proti křesťanům?

Úterý 14. 7. 2015

6:05 Zprávy z Věčného města: 13. 7. 2015 6:15 Violoncellový recitál 7:40 Cesta k andělům (83. díl): Alexander Tomský 8:35 Kříž a půlměsíc 9:05 GOODWILLBOY VI. (1. díl) 10:00 Vatican magazine (823. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 10:35 Noční univerzita: Ing. Julius Kahanec – Lokální pronásledování, nebo globální válka proti křesťanům? 11:30 Poselství svatých: Thomas Merton 11:40 Sedmihlášky – Čerešničky, čerešničky 11:45 Maminčiny pohádky (5. díl): O Heřmanovi a jedovatém býlí I. 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Zprávy z Věčného města: 13. 7. 2015 12:15 Stretko 13:15 Ars Vaticana (30. díl) 13:25 V pohorách po horách – Jizera 13:40 Noemova pošta: červenec 15:15 Putování modrou planetou: Austrálie 16:05 Jde o život (2. díl): Modlitba I. 17:40 Přejeme si ... 17:55 Budu pomáhat: Sdružení pro záchranu Malostranského hřbitova 18:00 Cirkus Noeland (13. díl): Roberto, Kekulín a klaun, který hledal kamarády 18:30 Maminčiny pohádky (6. díl): O Heřmanovi a jedovatém býlí II. 18:40 Sedmihlášky – Čerešničky, čerešničky 18:45 BET LECHEM – vnitřní domov (36. díl): Jiří Korda – o exorcismu 19:05 Mwebare kwija – Klinika v buši 19:20 Otec Karel Tinka, SDB 19:35 Zpravodajské Noeviny: 14. 7. 2015 [P] 20:00 Mnišství – příběhy lidí a pouští: Samota a společenství 20:55 Poslové naděje 21:25 Řeckokatolický magazín 21:40 Zpravodajské Noeviny: 14. 7. 2015 22:00 Zprávy z Věčného města: 13. 7. 2015 22:15 U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře (64. díl): Folklorní tančírna – Uherskohradištsko 23:40 Přejeme si ... 0:00 Děti Haiti 0:15 Terra Santa News: 8. 7. 2015 0:30 Už nikdy více Vidomegon 0:50 Malování jehlu.

Středa 15. 7. 2015

6:05 Zpravodajské Noeviny: 14. 7. 2015 6:20 Noční univerzita: ThLic. Veronika Barátová – Rodina jako obraz Boží 7:10 Jak si mě našel Antonín z Padovy 7:55 Hrdinové víry (1. díl): P. Ignác Stuchlý 9:00 V posteli POD NEBESY V. (1. díl) 9:55 Zprávy z Věčného města: 13. 7. 2015 10:10 Mnišství – příběhy lidí a pouští: Samota a společenství

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRAV

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.

■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka

TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

11:05 Hlubinami vesmíru 11:45 Maminčiny pohádky (6. díl): O Heřmanovi a jedovatém býlí II. 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Mše svatá z kaple Telepace [L] 12:50 Klapka s ... (64. díl): Tomášem Jungem 1. díl 13:55 Na koberečku (117. díl) 14:05 Už nikdy více Vidomegon 14:30 Kde Bůh roní slzy 14:50 Poselství svatých: Thomas Merton 15:00 Kněz zpívající reggae 15:20 Zachraňme kostely (3. díl): Kostel Nalezení sv. Kříže a kaple sv. Anny v Pelhřimově 15:40 Zpravodajské Noeviny: 14. 7. 2015 16:00 U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře (64. díl): Folklorní tančírna – Uherskohradištsko 17:25 Pomoc, která se točí 18:00 Vatican magazine (823. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 18:30 Maminčiny pohádky (7. díl): O ošklivé Pepině I. 18:40 Sedmihlášky – Čerešničky, čerešničky 18:50 Misionáři, cestovatelé lásky 19:20 Terra Santa News: 15. 7. 2015 [P] 19:35 Přejeme si ... [P] 20:00 Jde o život (3. díl): Modlitba II. 21:35 Léta letí k andělům (65. díl): Peter Kopa 22:00 Noční univerzita: Prof. Jan Zrzavý, CSc. – O evolučním původu moderního člověka [P] 23:35 Duchovní malby (1. díl): Andělé 0:05 Ars Vaticana (30. díl) 0:15 Jak potkávat svět – s Jaroslavem Tímou, varhanním virtuosem.

Čtvrtek 16. 7. 2015

6:05 Stretko 7:05 Léta letí k andělům (65. díl): Peter Kopa 7:25 Putování modrou planetou: Austrálie 8:15 A vy nepláčete s námi... 9:05 GOODWILLBOY VI. (2. díl) 9:50 Noemova pošta: červenec 11:25 Přejeme si ... 11:40 Sedmihlášky – Čerešničky, čerešničky 11:45 Maminčiny pohádky (7. díl): O ošklivé Pepině I. 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 P. S. [P] 12:15 Violoncellový recitál 13:45 Klapka s ... (64. díl): Tomášem Jungem, 1. díl 14:50 Děti Haiti 15:05 Cirkus Noeland (13. díl): Roberto, Kekulín a klaun, který hledal kamarády 15:35 Oklamany učedník 15:50 Zpravodajské Noeviny: 14. 7. 2015 16:05 Outdoor Films s Radkem Klimešem – Ochrana divokých zvířat 17:35 Ars Vaticana (1. díl) 17:50 Animované biblické příběhy: Nebeské království 18:20 Sedmihlášky – Čerešničky, čerešničky 18:25 Maminčiny pohádky (8. díl): O ošklivé Pepině II. 18:45 Cesta k andělům (83. díl): Alexander Tomský 19:35 Zpravodajské Noeviny: 16. 7. 2015 [P] 20:00 Jak potkávat svět s Josefem Krčkem 21:25 Putování po evropských kláštích: Modré sestry Van Steijl – o životním poslání [P] 22:00 P. S. 22:10 Zpravodajské Noeviny: 16. 7. 2015 22:25 Poselství svatých: Thomas Merton 22:35 Řeckokatolický magazín 22:50 Zachraňme kostely (3. díl): Kostel Nalezení sv. Kříže a kaple sv. Anny v Pelhřimově 23:15 Přejeme si ... 23:30 Vatican magazine (823. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 0:05 Zpravodajské Noeviny: 16. 7. 2015 0:20 Kříž a půlměsíc 0:45 Terra Santa News: 15. 7. 2015.

Pátek 17. 7. 2015

6:05 Zpravodajské Noeviny: 16. 7. 2015 6:25 Zachraňme kostely (3. díl): Kostel Nalezení sv. Kříže a kaple sv. Anny v Pelhřimově 6:45 Na pořadu rodina – Rodina a politika 7:50 Duchovní malby (1. díl): Andělé 8:15 Jak si mě našel Antonín z Padovy 9:00 V posteli POD NEBESY V. (2. díl) 10:00 Na koberečku (117. díl) 10:10 Klapka s ... (64. díl): Tomášem Jungem 1. díl 11:15 Už nikdy více Vidomegon 11:35 Sedmihlášky – Čerešničky, čerešničky 11:40 Maminčiny pohádky (8. díl): O ošklivé Pepině II. 12:00

Polední modlitba [L] 12:05 Přejeme si ... 12:20 Mnišství – příběhy lidí a pouští: Samota a společenství 13:15 Léta letí k andělům (65. díl): Peter Kopa 13:40 Epydemye na Dostavníku 2012 14:10 Noční univerzita: Prof. Jan Zrzavý, CSc. – O evolučním původu moderního člověka 15:45 Oklamany učedník 16:00 Zpravodajské Noeviny: 16. 7. 2015 16:15 Ars Vaticana (1. díl) 16:30 Na jedné lodi (8. díl) 17:30 Pomoc, která se točí 18:00 Děti tsunami 18:15 Stavitelé měst 18:25 Sedmihlášky – Čerešničky, čerešničky 18:30 Maminčiny pohádky (9. díl): O pěti prstech [P] 18:40 Putování po evropských kláštích: Modré sestry Van Steijl – o životním poslání 19:10 Krasohled (17. díl) 19:40 Zprávy z Věčného města: 17. 7. 2015 [P] 20:00 Kulatý stůl – Média a veřejné mínění 21:40 Na koberečku (117. díl) 21:50 Přejeme si ... 22:10 Cesta k andělům (83. díl): Alexander Tomský 23:00 V pohorách po horách – Jizera 23:15 Kněz zpívající reggae 23:35 Noemova pošta: červenec.

Sobota 18. 7. 2015

6:05 Zprávy z Věčného města: 17. 7. 2015 6:15 Laičtí misionáři v IQUITOS 6:45 Oklamany učedník 6:55 Léta letí k andělům (65. díl): Peter Kopa 7:15 Poselství svatých: Thomas Merton 7:30 Cirkus Noeland (13. díl): Roberto, Kekulín a klaun, který hledal kamarády 8:00 Sedmihlášky – Čerešničky, čerešničky 8:05 Animované biblické příběhy: Nebeské království 8:40 GOODWILLBOY VI. (3. díl) 9:25 CSA Třešň 2014: koncert skupiny Adorare 10:50 V posteli POD NEBESY V. (3. díl) 11:45 Ignaciánský pulz 12:00 Angelus Domini 12:05 Zprávy z Věčného města: 17. 7. 2015 12:15 Řeckokatolický magazín 12:30 Přejeme si ... 12:50 Zpravodajské Noeviny: 16. 7. 2015 13:05 Putování modrou planetou: Austrálie 13:55 Jak potkávat svět s Josefem Krčkem 15:20 Terra Santa News: 15. 7. 2015 15:35 Jazzový skřítek a jeho Pekáč 16:00 Labutí sen o duši 16:50 Pro vita mundi (139. díl): Nejstarší oratorian Vojtěch Zezulka 17:15 A vy nepláčete s námi... 18:05 Duchovní malby (2. díl): Sixtinská kaple 18:30 Maminčiny pohádky (9. díl): O pěti prstech 18:40 Mnišství – příběhy lidí a pouští: Samota a společenství 19:35 Čas je neúprosný 20:00 Cesta k andělům (81. díl): Simona Postlerová 20:55 Skanzen Březno a Isarno 21:15 Světec dvou národů 21:45 V pohorách po horách – Hruboskalsko 22:00 Zprávy z Věčného města: 17. 7. 2015 22:10 Hlubinami vesmíru 22:55 Noční univerzita: ThLic. Veronika Barátová – Rodina jako obraz Boží 23:45 Epydemye na Dostavníku 2012 0:15 Zachraňme kostely (3. díl): Kostel Nalezení sv. Kříže a kaple sv. Anny v Pelhřimově 0:35 Kříž a půlměsíc.

Neděle 19. 7. 2015

6:15 Ars Vaticana (1. díl) 6:25 Putování modrou planetou: Austrálie 7:15 Jak potkávat svět s Josefem Krčkem 8:40 Oklamany učedník 8:55 Praha, neklidné srdce Evropy 10:00 Na koberečku (117. díl) 10:10 Zprávy z Věčného města: 17. 7. 2015 10:30 Primiční mše svatá P. Lubomíra Řiháka: Dubňany u Hodonína [P] 12:00 Polední modlitba Sv. otce Františka [L] 12:10 Papež František, papež lidí 13:10 Cesta k andělům (81. díl): Simona Postlerová 14:05 Čas je neúprosný 14:20 Noční univerzita: Prof. Jan Zrzavý, CSc. – O evolučním původu moderního člověka 16:00 Ich bin: Já jsem 16:55 Sedmihlášky – Sedělo dívka 17:00 Cirkus Noeland (14. díl): Roberto, Kekulín a Noemova archa 17:30 Animované biblické příběhy: Znamení časů [P] 18:00 Zprávy z Věčného města: 17. 7. 2015 18:35 Děti tsunami 19:00 Léta letí k andělům (65. díl): Peter Kopa 19:25 Poselství svatých: Dorothy Dayová 19:35 Přejeme si ... [P] 20:00 Vatican magazine (824. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu [P] 20:30 MFF Strážnice 2015: Kde domov můj(ó)j [P] 22:35 Ars Vaticana (1. díl) 22:45 Mnišství – příběhy lidí a pouští: Samota a společenství 23:40 Polední modlitba Sv. otce Františka 23:50 Charita Veselí nad Moravou 0:05 Stretko.

Poselství Královny míru

„Drahé děti! I dnes mi Nejvyšší dává milost, abych vás mohla milovat a zvat k obrácení. Děti moje, Bůh at' je vaším zítřkem, ne válka a nepokoj, ne zármutek, ale radost a mír musí zavládnout v srdci každého člověka, ale bez Boha nikdy nenajde mír. Děti moje, vraťte se proto k Bohu a modlitbě, aby vaše srdce zpívalo s radostí. Já jsem s vámi a miluji vás nezměrnou láskou. Děkuji vám, že jste přijali mou výzvu!“

Medžugorje 25. června 2015

Léto a podzim v Loretě Rumburk patří česko-německé výstavě Pověsti a Příběhy poutních míst Šlukovska / Sagen und Begebenheiten in Wallfahrtsstätten im Schluckenauer Gebiet. Unikátní autorská výstava je určena rodinám s dětmi a těm, kdo mají rádi regionální pověsti. Zatímco předchozí výstavy o sakrální architektuře regionu přibližovaly historii poutních míst a křížových cest Šlukovska, nová výstava dává od 7. července 2015 prostor obrazovému ztvárnění pověstí. Symbolické putování za sakrální architekturou regionu seznamuje s pověstmi o vzniku šesti poutních kaplí a vybraných křížových cest. Výstava nabízí 12 komiksů na 20 výstavních panelech o rozměrech 60x80 cm. Autorem kreseb je Petr Herold, texty připravil Rostislav Krivánek. Dětské návštěvníci mají k dispozici výtvarný koutek, pracovní listy a čtecí lavičky. V ambitu Lorety Rumburk je výstava k vidění do 31. října 2015. Přístupná je od úterý do soboty od 10.00 do 17.00 hodin. Vstupné je 50 a 25 Kč. Výstavu pořádá Římskokatolická farnost – děkanství Rumburk za podpory Ministerstva kultury.

Více informací sdělí: Klára Mágrová, GSM +420 724 072 525, loreta.rumburk@seznam.cz. Internet: www.loretarumburk.cz.

PROGRAM POUTI VE VOJENSKÉM PROSTORU LIBAVÁ VE STARÉ VODĚ U LIBAVÉ

Sobota 25. července 2015

10.00 hod. mše svatá v poutním kostele sv. Jakuba Většího a sv. Anny. Hlavním celebrantem bude P. Mgr. František Hanáček. Po mši svaté bude adorace a svátostné požehnání, poté procesí ke Královské studánce a žehnání vody.

Neděle 26. července 2015

15.00 hod. mše svatá v poutním kostele sv. Jakuba Většího a sv. Anny. Hlavním celebrantem bude P. Mgr. Svatoopluk Pavlica, děkan šternberský. Po mši svaté bude adorace a svátostné požehnání.

Pěší poutníci mohou přicházet z Města Libavé nebo od Budišova.

SIGNALY.CZ hledají programátora. Komunitní web pro křesťanskou mládež hledá PHP programátora. Možné i na částečný úvazek nebo jako dlouhodobá brigáda pro studenty. **Kontakt:** vyvoj@signaly.cz. **Web:** www.signaly.cz.

Liturgická čtení

Neděle 12. 7. – 15. neděle v mezidobí

1. čt.: Am 7,12–15
Ž 85(84),9ab+10.11–12.13–14
Odp.: 8a (Pane, ukaž nám své milosrdenství!)

2. čt.: Ef 1,3–14
Ev.: Mk 6,7–13

Pondělí 13. 7. – nez. památka sv. Jindřicha

1. čt.: Ex 1,8–14.22
Ž 124(123),1–3.4–6.7–8
Odp.: 8a (Naše pomoc je ve jménu Páně.)
Ev.: Mt 10,34–11,1

Úterý 14. 7. – nez. památka sv. Kamila de Lellis nebo bl. Hroznaty (v plzeňské diecézi: svátek bl. Hroznaty)

1. čt.: Ex 2,1–15a
Ž 69(68),3.14.30–31.33–34
Odp.: srov. 33 (Hleďte Pána, ubožáci, a vaše duše bude žít.)
Ev.: Mt 11,20–24

Středa 15. 7. – památka sv. Bonaventury

1. čt.: Ex 3,1–6.9–12
Ž 103(102),1–2.3–4.6–7
Odp.: 8a (Hospodin je milosrdný a milostivý.)
Ev.: Mt 11,25–27

Čtvrtek 16. 7. – nez. památka Panny Marie Karmelské (v ostravsko-opavské diecézi: svátek Výročí posvěcení katedrály)

1. čt.: Ex 3,13–20
Ž 105(104),1+5.8–9.24–25.26–27
Odp.: 8a (Hospodin pamatuje věčně na svoji smlouvu.)
Nebo: Aleluja.)
Ev.: Mt 11,28–30

Pátek 17. 7. – nez. památka bl. Česlava a sv. Hyacinta

1. čt.: Ex 11,10–12,14
Ž 116B(115),12–13.15–16bc.17–18
Odp.: 13 (Vezmu kalich spásy a budu vzývat jméno Hospodinovo.)
Nebo: Aleluja.)
Ev.: Mt 12,1–8

Sobota 18. 7. – nez. sobotní památka Panny Marie

1. čt.: Ex 12,37–42
Ž 136(135),1+23–24.10–12.13–15
Odp.: ... jeho milosrdenství trvá navěky
Ev.: Mt 12,14–21

BREVIÁŘ PRO LAIKY

11. – 18. ČERVENCE 2015

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 12. 7.	PO 13. 7.	ÚT 14. 7.	ST 15. 7.	ČT 16. 7.	PÁ 17. 7.	SO 18. 7.
Antífona	1028 1148	1044 1164	1060 1181	1734 1953	1091 1214	1106 1230	1666 1883
Žalm	783 881	783 881	786 884	783 881	783 881	785 883	783 881
Ranní chvály:							
Hymnus	1029 1148	1045 1164	1061 1181	1734 1953	1091 1214	1107 1231	1666 1883
Antifony	1030 1149	1046 1165	1062 1182	1076 1198	1092 1215	1107 1232	1123 1248
Žalmy	1030 1150	1046 1166	1062 1183	1076 1198	1093 1215	1108 1232	1124 1249
Krátké čtení a zpěv	1033 1152	1049 1169	1065 1186	1735 1954	1095 1218	1111 1235	1668 1885
Antífona k Zach. kantiku	704 795	1049 1169	1429 1605	1735 1954	1431 1607	1432 1609	1669 1886
Prosby	1033 1153	1049 1169	1065 1186	1724 1943	1095 1219	1111 1236	1655 1886
Závěrečná modlitba	704 795	1428 1604	1429 1605	1430 1607	1431 1607	1432 1609	1656 1888
Modlitba během dne:							
Hymnus	1034 1157	1050 1171	1066 1187	1081 1203	1096 1220	1112 1237	1127 1253
Antifony	1035 1155	1051 1171	1066 1188	1081 1203	1097 1220	1113 1237	1128 1253
Žalmy	1035 1155	1051 1171	1067 1188	1081 1204	1097 1220	1113 1238	1128 1254
Krátké čtení	1037 1157	1054 1174	1069 1190	1084 1206	1100 1223	1115 1240	1130 1256
Závěrečná modlitba	704 795	1054 1174	1069 1191	1084 1206	1100 1224	1116 1240	1131 1256
Nešpory:							
Hymnus	1024 1143	1039 1158	1055 1176	1071 1192	1736 1955	1101 1225	1117 1242
Antifony	1025 1144	1040 1159	1056 1177	1071 1193	1086 1209	1102 1226	1118 1243
Žalmy	1025 1144	1040 1159	1057 1177	1072 1193	1087 1209	1102 1226	1118 1243
Kr. čtení a zpěv	1027 1146	1043 1162	1059 1179	1074 1195	1737 1956	1105 1229	1120 1246
Ant. ke kant. P. M.	704 794	705 795	1059 1180	1429 1605	1737 1956	1431 1608	1432 1609
Prosby	1028 1147	1043 1163	1059 1180	1074 1196	1731 1950	1105 1229	1121 1246
Záv. modlitba	704 795	704 795	1428 1604	1429 1605	1430 1607	1431 1607	1432 1609
Kompletář:	1238 1374	1242 1379	1247 1384	1250 1387	1254 1391	1257 1395	1260 1398

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

PRÁVIDLA PRO ROZLIŠOVÁNÍ DUCHŮ
Giovanni Battista Scaramelli • Překlad Mgr. Kali Švecová • Odpovědný redaktor Mgr. Jan Studeník
 • Předmluva P. František Hylmar, SJ

Soubor úvah na téma rozlišování dobra a zla. Jde o rozlišování na úrovni rozumu a vůle. Myšlení a chtění člověka předchází a určuje jeho činy, a je proto klíčově důležité. Je-li uspořádané k dobru, vede k životu, v opačném případě ke zlu a do neštěstí. Úvahy předpokládají uživatele duševně a duchovně zdravé, nepomohou někomu, komu chybí kritické myšlení a vůle. Toto české vydání obsahuje několik příloh: Nejdůležitější výpovědi Nového zákona o ďáblu; O rozdílných hnutích přirozenosti a milosti (Tomáš Kempenský); Pravidla k rozlišování duchů (Ignác z Loyoly); O božských podnětech (Giovanni Bona).

Jiří Brauner - Kartuziánské nakladatelství
 2. české vydání • Brož., 115x180 mm, 78 stran, 80 Kč

EUCHARISTICKÉ ZÁZRÁKY (III)
František Mráček • Úvodní poznámka
 P. Ladislav Vík, SDB

Tato kniha a její předchozí díly vyplňují mezeru v naší katolické eucharistické literatuře, která se dnes může opírat o spolehlivé doklady. Většina katolíků donedávna ani netušila, kolikrát během dějin církve už bylo eucharistické proměňování zázračně potvrzeno, a to nejen v dávných dobách bez možnosti dnešního vědeckého ověření, ale takřka za našich dnů, a to i s možností tuto proměnu vědecky ověřit. Eucharistické zázraky tak prohlubují víru v Kristovu přítomnost v Eucharistii a pomáhají vytvořit živý kontakt s ním.
VÉRITÉ • Váz., 152x215 mm, křídový papír, 126 stran, 240 Kč

PAULÍNKY V KUCHYNI
Sestavila Anna Mátíková FSP

Symbolické pozvání do komunitní kuchyně sester paulínek, které nabízejí svým přátelům a příznivcům prostřednictvím této knihy několik vlastních receptů. Jelikož jde o komunitu mezinárodní, i recepty jsou rozmanité, z různých světových kuchyní, a je na co se těšit.

Paulinky • Brož., 180x230 mm, křídový papír, 96 stran, 159 Kč

BYLINKY Z KLÁŠTERNÍ LÉKÁRNY
Johannes Gottfried Mayer - Bernhard Uehleke - Páter Kilian Saum OSB • Z němčiny přeložil Rudolf Rada
 • Redigovala Jana Nováková • Odborná revize textu
 RNDr. Jana Horáčková • Odpovědná redaktorka Leona Macháčková

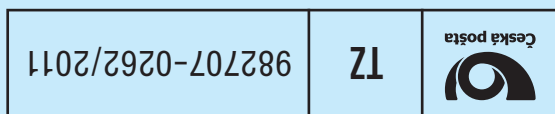
Jedinečná encyklopedie nabízí spojení staleté moudrosti s nejnovějšími vědeckými poznatky. Čerpá z tradičních receptur a znovu objevuje fascinující kapitoly evropské kultury: klášterní léčitelství. Přes 20 let pátrali autoři v archívech a knihovnách po středověkých pramenech, probírali se pergameny i nádherně ilustrovanými rukopisy a pečlivě prosívali nepřeborné množství informací. Impozantním výsledkem jejich dlouholeté práce je tato kniha. Z odkazu předků nám předkládá typ léčby, kterou může bezpečně a úspěšně aplikovat každý, a seznamuje nás také s cennými recepty na bylinkové čaje, obklady a zábaly.

Euromedia Group, k. s. - Knižní klub
 Váz., A5, 408 stran, 349 Kč

Po dobu letních prázdnin bude v naší prodejně v Olomouci na Dolním náměstí v sobotu zavřeno.

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o.,
 Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

Matice cyrilometodějská s. r. o.
 Dolní nám. 24
 771 11 Olomouc 1

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci, Dolní nám. 24 - IČO 533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: šéfredaktor Josef Víček, redaktor Mgr. Daniel Dehner. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://svetlo.maticecm.cz>; objednávky týdeníku: e-mail: periodika@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednávky knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz; tel.: 587 405 431, www.maticecm.cz; inzerce: knihy@maticecm.cz; Registrční značka MK CR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137741 83 83; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzugaře aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevyžádané neověřené příspěvky nevracíme.